

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1998 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΦΛΩΜΟΥ 17-19 • ΕΤΟΣ 4ο • ΤΕΥΧΟΣ 128 • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Αόπως αντίσταση Εόπως ελπίδα

Και έτσι βρεθήκαμε περικυκλωμένοι. Ανάμεσα στο Παλιό Κεραμίδι και στην Πουλίτσα Κορινθίας. Ανάμεσα στο τώρα του «Αντρέα ζεις», που φώναζαν οι εργαζόμενοι της Ολυμπιακής και στο τότε του «όχι στα τούρκικα λάστιχα», που φώναζαν πριν 1,5 χρόνο οι εργαζόμενοι της Goodyear. Στις συμπληγάδες του 2001 και του 2004, στην απειροελάχιστη απόσταση που χωρίζει τις «εθνικές επιτυχίες» της ΟΝΕ και της ολυμπιάδας. Και αν υπάρχει κάτι που ξεχωρίζει την εποχή μας από τον προηγούμενο αιώνα, είναι η αντικατάσταση του «φεουδαρχικού δικαιώματος» από το «διευθυντικό δικαίωμα».

Εκατόν δέκα χρόνια μετά την εξέγερση των εργατών του Σικάγου για το θωρο, η εργάσιμη μέρα των 9 ωρών, η «αγγλική εβδομάδα» και οι μαζικές απολύσεις δεν αποτελούν παρά το προίμιο μιας συνολικής επίθεσης του κεφαλαίου ενάντια στην κοινωνία. Ξαφνικά -και μέσα στις δέκα μέρες που πέρασαν από την υποτίμηση- ιδιωτικοποιείται το σύνολο του δημόσιου τομέα και ελαστικοποιείται ο ιδιωτικός. Και καθώς αλλάζουν οι εργασιακές σχέσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, μεταμορφώνεται ριζικά και το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων που εξαρτώνται από αυτές. Η Θάτσερ δεν έκανε τίποτα χειρότερο.

Ενώ όμως στην Αγγλία του θατσερισμού γεννήθηκαν συνολικοί κοινωνικοί αγώνες, όπως αυτοί ενάντια στο Poll Tax, στην Ελλάδα της ΕΟΚικής ολοκλήρωσης δεν συμβαίνει το ίδιο. Αυτό που έγινε πέρσι, με την ταυτόχρονη κινητοποίηση χιλιάδων αγρο-

τών, εκπαιδευτικών, λιμενεργατών, που όμως δεν συναντήθηκαν πουθενά. Αυτό που γίνεται και φέτος, σχεδόν με τους ίδιους πρωταγωνιστές. Η σύνδεση των αγώνων είναι ανύπαρκτη, καθώς αυτοί μοιάζουν να χειραγωγούνται από την εξουσία. Και έτσι, όλη η χώρα μοιάζει να κινητοποιείται, χωρίς κανένας να συναντιέται με κανένα πουθενά.

Οι κάτοικοι της Περαιάς δεν είναι παρά ένα μικρό παράδειγμα. Κινητοποιούνται ενάντια στην εγκατάσταση ραντάρ και μοιάζει σαν να βρίσκονται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τις γειτονικές τους κοινότητες στην Χαλκιδική που εδώ και 2,5 χρόνια διεξάγουν έναν αγώνα ενάντια στην ΤΥΧ (διπλή η ειρωνεία του γεγονότος ότι υπάρχουν δύο διαφορετικές κινητοποιήσεις για περιβαλλοντικά ζητήματα -δηλαδή αγώνες για την ζωή ενάντια στις επιλογές του κεφαλαίου και των τεχνοκρατών- σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων). Μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα δεν θα μπορούσε παρά να είναι αναπόφευκτο ότι οι εργαζόμενοι τη Τράπεζας Μακεδονίας-Θράκης (που ιδιωτικοποιείται με συνοπτικές διαδικασίες) δεν ήταν παρά ξένοι μέσα στην ίδια πόλη με τους εργάτες του (μέχρι πριν από λίγες μέρες) κατεληγμένου καπνεργασταίου. Το ίδιο ξένοι όσο και κάθε εργάτης με το συνέδριο της Γ.Σ.Ε.Ε. Και με την απεργία-τουφεκιά που έχει προγραμματιστεί για αυτή την Πέμπτη (σ.σ. αν και στην συγκεκριμένη υπάρχουν πολλοί λόγοι για να συμμετέχουμε).

Η νίκη της εξουσίας είναι καθολική,

καθώς έχει κατορθώσει να διαιρέσει την κοινωνία σε μικρά κομμάτια, το καθένα μόνο του, εύκολο να ηττηθεί και να χειραγωγηθεί. Έτσι, κομμάτια της κοινωνίας στρέφονται ενάντια στους μετανάστες, οι εργάτες του ιδιωτικού τομέα στρέφονται ενάντια στους «προνομιούχους» (καθώς δεν νοούνται προνόμια έξω από τους κόλπους της εξουσίας και κεφαλαίου) του δημοσίου, ενώ στο εσωτερικό των τελευταίων, τα λεωφορεία σφυρίζουν αδιάφορα καθώς η κυβέρνηση ασχολείται -προς το παρόν- με τα αεροπλάνα. Όπως ακριβώς και οι μαθητικές καταλήψεις πραγματοποιούνται σε άσχετους χρόνους από τις κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών. Το λήμμα γενική απεργία υπάρχει πλέον μόνο στα λεξικά (αν πάρουμε και την Χ εφημερίδα, μας το κάνουν δώρο με Ψ κουπόνια, για να το θυμηθούμε).

Καθώς η φετινή άνοιξη προβλέπεται θερμή, είναι πολύ δύσκολο να γίνει οποιαδήποτε πρόβλεψη. Η νίκη ή ήττα όσων θα βρεθούν στους δρόμους είναι κάτι που θα προεξοφλείται μόνο στα λόγια των συνδικαλιστών και τις μεγαλόστομες απειλές της κυβέρνησης. Ακόμη πιο αβέβαιη είναι η επιρροή αυτών των αγώνων στο μέλλον. Γιατί κάθε νίκη θα παραμείνει μισή και κάθε ήττα διαρκής, όσο οι κοινωνικοί αγώνες παραμένουν διαιρεμένοι σε μικρές ομάδες συμφερόντων. Γιατί αν η αντίσταση και η ελπίδα ηττηθούν, θα μείνουν μόνο οι ΑΕ του παγκόσμιου κεφαλαίου, κυρίαρχες πάνω σε μια ρημαγμένη κοινωνία.

Μ.Κ.

«ΜΟΝΟ ΟΙ ΑΞΙΟΙ ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΝΟΥΝ», ΜΑΣ ΛΕΝΕ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ.

ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΓΥΡΝΑΜΕ ΑΠΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΣΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ, ΝΑ ΜΑΖΕΥΟΥΜΕ ΠΙΣΤΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ, ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΠΛΑΝΟ ΜΑΣ ΣΑΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΚΑΙ ΕΜΠΟΔΙΟ.

ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΕΞΕΥΤΕΛΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΘΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΦΑΛΗ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΝΑ ΒΙΩΝΟΥΜΕ ΜΟΝΟΙ, ΜΝΗΣΙΚΑΚΟΙ, ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΙ ΜΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΛΕΠΤΟ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

ΟΜΩΣ ΕΜΕΙΣ ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ ΣΕ «ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΣ» ΚΑΙ «ΕΠΑΡΚΕΙΣ», «ΑΞΙΟΥΣ» ΚΑΙ «ΑΝΑΞΙΟΥΣ».

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΙΣΘΟ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ ΤΩΡΑ!

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΥΠΕΠΘ ΓΙΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ!

ΜΑΘΗΤΕΣ, ΑΝΕΡΓΟΙ, ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΙ, «ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ» ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ!

Από προκήρυξη που μοιράζουν Αδιόριστοι, Δάσκαλοι, Φοιτητές, Ανεργοί και Προσωρινοί Ενάντια στην Αξιολόγηση και το Διαχωρισμό. Η προκήρυξη καθώς και κείμενο από την κατάληψη στο ΤΕΙ Αθήνας βρίσκονται στη σελίδα 3.

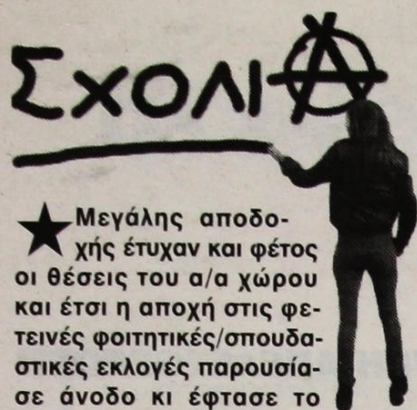
«Υπέρβαση της κρίσης...»

Έχει επισημανθεί πολλές φορές από τις στήλες αυτής της εφημερίδας το γεγονός ότι η ελληνική κοινωνία αντιμετωπίζει την πιο οργανωμένη και ίσως την πιο βάρβαρη επίθεση του κεφαλαίου, κρατικού και ιδιωτικού. Έχει επίσης επισημανθεί ότι ο στόχος αυτής της

επίθεσης δεν είναι απλά και μόνο το βιοτικό επίπεδο όσο η ίδια η δυνατότητα των εργαζομένων να διεκδικούν, πράγμα που φαίνεται από τη δρομολογούμενη κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και την καθιέρωση της ελαστικής εργασίας. Άλλωστε, δεν έχει περάσει και

μεγάλο χρονικό διάστημα από τις εξαγγελίες του Σημίτη για «ισχυρή Ελλάδα» όταν σύσσωμη η κυρίαρχη ανακάλυψε την κρίση. Κυβερνητική αντιπολίτευση και οικονομολόγοι, ΜΜΕ και συνδικαλιστές α-

Συνέχεια στη σελίδα 4

“Εγκληματικότητα”, “Νομιμοποίηση” και αντίσταση

★ Μεγάλης αποδοχής έτυχαν και φέτος οι θέσεις του α/α χώρου και έτσι η αποχή στις φετινές φοιτητικές/σπουδαστικές εκλογές παρουσίασε άνοδο κι έφτασε το 55%, διατηρώντας, με μεγάλη διαφορά από τη δεύτερη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, την πρώτη θέση.

★ Πληροφορίες που ήθελαν την Πανθεσσαλική Επιτροπή Αγροτών να έχει καταθέσει μήνυση για παρακώλυση συγκοινωνιών στον υπουργό Τάσο Μαντέλη δεν επιβεβαιώθηκαν. Ήταν πρωταπριλιάτικο...

★ Σαν πρωταπριλιάτικο αστέιο όμως αντιμετωπίστηκε και ο θάνατος του 52χρονου Α.Σ., ο οποίος έπεσε ενώ εργαζόταν στην τάρτα εφταόρωφης ανεγειρόμενης οικοδομής στην Καλαμαριά. Οι συνδικαλιστές του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης ήταν απασχολημένοι με την πραγματοποίηση της ημερίδας “Υγιεινή και Ασφάλεια στους Χώρους Εργασίας”.

★ Στο Νέο Δελχί της Ινδίας πραγματοποιούνται οι εργασίες της πρώτης γενικής συνέλευσης του Ιδρύματος για το Παγκόσμιο Περιβάλλον. Μην απορήσετε λοιπόν για μια ανατίμηση των οικολογικών-ανακυκλωμένων προϊόντων.

★ “Οι υπάλληλοι περνάνε πολύ καλύτερα απ’ ότι εγώ”, δήλωσε ο Κόκκαλης σε ερώτηση δημοσιογράφου. Το φουκαρά...

★ Επεισόδια σημειώθηκαν μεταξύ οπαδών και αντιπάλων του Μάικλ Τζάκσον στη Βαρσοβία που συγκεντρώθηκαν μπροστά στο δημαρχείο της πόλης για να διαδηλώσουν υπέρ και κατά του σχεδίου του “πιο λευκού μάγου” για τη δημιουργία ενός πάρκου θεαμάτων στη Βαρσοβία με το όνομα “Τζάκσονλάντ” (!).

★ Τελειώνοντας το “υπέροχο” όπως το χαρακτήρισε σαφάρι του στην Μποτσουάνα, ο γνωστός για τις οικολογικές και τις γενικότερες ευαθησίες του Μπιλ Κλίντον υπογράμμισε την ανάγκη επαγρύπνησης για τον περιορισμό της λαθραίας θήρας...

★ “Ίσως πρέπει να κάψουμε, να χτυπήσουμε, να ξεβρακώσουμε... Να κάνουν και στην Ολυμπιακή ό,τι έγινε το ‘92 στην ΕΑΣ”. Τάδε έφη Χρήστος Σταμούλος.

Τον τελευταίο καιρό ζούμε έναν παραλογισμό. Για ότι κακό συμβαίνει σ’ αυτή τη χώρα φταίνε οι μετανάστες και κυρίως οι αλβανοί! Γνωρίζουμε όμως ποια είναι η αλήθεια, που έχει ειπωθεί ακόμα και από τις αστικές εφημερίδες (για τους δικούς τους βέβαια λόγους) και δεν θα κουραστούμε να το λέμε: το ποσοστό μεταναστών εγκληματιών είναι λιγότερο σε σχέση με αυτό των ελλήνων (το β’ εξάμηνο του 1996 οι έλληνες δράστες ήταν 111.355 και οι αλλοδαποί 5.372).

Για ποια αλβανική μαφία μιλάμε; Το σωστότερο θα ήταν να λέμε για ελληνική μαφία. Είναι οι έλληνες αυτοί που, ακόμα και τώρα, ρουφάν τον ιδρώτα των ξένων εργατών. Είναι έλληνες αυτοί που μετά τους οικονομικούς εκβασμούς, είτε στα σύνορα είτε στη Φυλή. Είναι έλληνες αυτοί που τις περισσότερες φορές είναι πίσω από το “οργανωμένο έγκλημα” στο οποίο συμμετέχουν αλλοδαποί. Είναι οι έλληνες αυτοί που έχουν δημιουργήσει κλίμα τρόμου και είναι αυτοί που έχουν πλουτίσει απ’ αυτό ακριβώς το κλίμα: “έτσι μου ‘ρχεται να στήσω άγαλμα στον άγνωστο αλβανό. Ποτέ άλλοτε οι δουλειές μας δεν πήγαιναν τόσο καλά” (δήλωση σεκιουριτά στο Βήμα). Είναι έλληνες αυτοί που καταδίκασαν την κλοπή του μόχθου των αλβανών από τις παρατράπεζες την ίδια ώρα που οι ίδιοι τους έκλεβαν πολλαπλάσια μέσα απ’ τη μαύρη εργασία.

Για ποια λοιπόν αλβανική μαφία μιλάμε;

Και όμως μια τέτοια φιλολογία είναι χρήσιμη. Πέρα από φθηνό εργατικό δυναμικό κλπ, ο μύθος της αλβανικής μαφίας είναι χρήσιμος στο Κράτος γιατί μπορεί να το χρησιμοποιεί σαν πρόσχημα για περισσότερη αστυνόμευση και καταστολή, είναι χρήσιμος στα ΜΜΕ, ιδίως στα τηλεοπτικά, για περισσότερο θέαμα, είναι χρήσιμος, τέλος, σ’ όλη την κοινωνία για να μπορεί να βαυκαλιζείται “εάν δεν ήταν αυτοί, εμείς θα ζούσαμε μια χαρά”.

Και επειδή δεν υπάρχουν μόνο καλοί ή μόνο κακοί, τα εγκλήματα των μεταναστών θεωρούνται εγκλήματα ομάδας, ενώ των ελλήνων είναι εγκλήματα “ατόμων”. Αλλά το ζητούμενο δεν είναι -μόνο- το ποιος συμμετέχει λίγο ή πολύ στην εγκληματικότητα, αν και κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο για να καταρριφθεί ο μύθος των ξένων εγκληματιών. Περιοριζόμενος σε μια τέτοια ανάλυση δεν καταδειχνει τι εξωθεί τόσο τους ημιδαπούς όσο και τους αλλοδαπούς στην εγκληματικότητα. Και εδώ μιλάμε για το ρόλο του Κράτους και του Κεφαλαίου, για την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας που απαιτεί την ελεγχόμενη ροή των μεταναστών. Σε μια εποχή που το Κράτος αφαιρεί τα εργασιακά δικαιώματα προχωρεί τώρα στην νομιμοποίηση των μεταναστών -υπό προϋποθέσεις- πάντα για να μπορεί αυτό να κερδίζει περισσότερα από τους φόρους που θα πληρώνουν αφού πριν, αυτοί που κέρδιζαν ήταν οι εργοδότες τους (χαμηλοί μισθοί και χωρίς ένσημα) και το Κράτος δεν το συνέφερε να τους παρέχει ιατρο-

φαρμακευτική περίθαλψη. Οι μετανάστες έτσι βρίσκονται σε μια ενδιάμεση κατάσταση: από τη μία η υπόσχεση της πράσινης κάρτας, το “καρότο”, και από την άλλη ο χαρακτηρισμός τους ως πηγή του κάθε κακού, το “μαστίγιο”. Σε μια εποχή, που οι εταιρίες και οι οικονομίες των χωρών πρέπει να είναι ανταγωνιστικές με ελαστικά ωράρια και πάγωμα μισθών και οι πολυεθνικές αλωνίζουν μέσω συμφωνιών (ΜΑΙ) αγοράζοντας μέχρι ιστορικά κέντρα (όπως η MITSUBISHI ΤΗΣ Λειψίας), ως εγκληματίες χαρακτηρίζονται οι οικονομικοί πρόσφυγες που για την αναζήτηση ενός καλύτερου αύριο στοιβάζονται κατά δεκάδες εκατοντάδες σε πλοία, για ένα “καλύτερο αύριο” με αμοιβή πενταροδεκάρες. Είναι η εποχή της ανέχειας και της περιθωριοποίησης ενός μεγάλου τμήματος του γηγενούς πληθυσμού που με πρόσχημα την ανταγωνιστικότητα και για μια ισχυρή εθνική οικονομία (sic) παγώνουν οι μισθοί, αυξάνουν οι φόροι, το οχτάωρο γίνεται εννιάωρο, υποτιμάται το νόμισμα κ.ο.κ. Οι μισθοί όμως των βουλευτών, των δικαστικών, των σωμάτων ασφαλείας καθώς και οι εξοπλισμοί, βεβαίως δεν παγώνουν!

Σε μια τέτοια εποχή τη λύση έρχεται να δώσει η δαιμονοποίηση των μεταναστών. Γίνονται το άλλοθι για μια πολιτική της εξαθλίωσης. Οι μετανάστες όχι μόνο νιώθουν στο πετσί τους την αγριότητα των μπάτσων, αλλά έχει αρχίσει να θεωρείται και φυσιολογικό. Τους αντιμετωπίζουν σαν να είναι ζώα και κανείς ποτέ δεν τιμωρή-

θηκε. Τους εμπορεύονται σαν αντικείμενα είτε οι δουλέμποροι είτε οι έμποροι λευκής σαρκός. Αλλά είναι γνωστές και οι περιπτώσεις “φιλήσυχων” και “ειρηνικών” πολιτών που σκότωσαν αλβανούς γιατί νόμισαν ότι πήγαιναν να τους κλέψουν ή γιατί δεν ήθελαν να τους πληρώσουν. Και όταν οι υποθέσεις αυτές έφθασαν στο δικαστήριο άσκησαν έφεση και αφέθηκαν ελεύθεροι.

Είναι η εποχή που τα ΜΜΕ αφού καλλιέργησαν και διαφήμισαν στο μεταναστών, τώρα μας παρουσιάζουν τον “καλό μετανάστη” αυτόν που είναι πρόθυμος να συνεργαστεί με την αστυνομία -για να μην χάσει την πράσινη κάρτα και απελαθεί. Ουσιαστικά αυτό που μας λένε είναι ότι: ο καλός μετανάστης είναι και καλός δούλος. Δεν διαμαρτύρεται για τίποτα και ευχαριστεί τους έλληνες για την φιλοξενία.

Αλλά είναι ακριβώς αυτή η εποχή που πρέπει να ενώσουμε τις φωνές μας μαζί με αυτή των μεταναστών ενάντια στην εκμετάλευση και στην εξαθλίωση, γιατί στην πραγματικότητα αυτοί είναι τα θύματα τόσο της εγκληματικής εκμετάλευσης, όσο και της εκμετάλευσης της “εγκληματικότητας”. Η επιθυμία για αλληλεγγύη, κοινωνική δικαιοσύνη και πάλη ενάντια σε κάθε διαχωρισμό γεννάνε την αντίσταση.

Έλληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι

A.M

Γράμμα του Κώστα Καλαρέμα

Σήμερα, 4 Απρίλη, συμπληρώνεται ένας χρόνος από την καταδίκη μου από το σε διατεταγμένη υπηρεσία Κακουργοδικείο Χαλκίδας. Η 11ετής κάθειρξη ήρθε σαν επιστέγασμα μιας δικαστικής διαδικασίας που απαξίωσε ακόμα και των προσχημάτων της αστικής νομιμότητας και που το στίγμα της αρκεί και μια μόνο σκηνή να το δώσει: Εγώ επικαλούμαι το λευκό ποινικό μου μητρώο και η πρόεδρος του δικαστηρίου καγχάζει με υπονοούμενα: “Αφήστε κύριε Καλαρέμα. Ξέρουμε, ξέρουμε...”.

- Το καλοκαίρι του '95 εισβάλουν στο σπίτι μου, συλλαμβάνομαι και ανακρίνομαι για εμπρησμούς κρατικών αυτοκινήτων για να αφεθώ ελεύθερος λίγες ώρες αργότερα.
- Τον Οκτώβρη του '95 συλλαμβάνομαι για ληστείες τραπέζης για να αφεθώ ελεύθερος 2,5 μήνες αργότερα, στα όρια του θανάτου μετά από 67 μέρες απεργία πείνας.
- Όντας φυλακισμένος από τον Απρίλη του '97,

αυτό δεν εμποδίζει τα σαΐνια της “αντιτρομοκρατικής” από το να δείξουν το ιδιαίτερο ενδιαφέρον τους στο πρόσωπό μου κατά τις ανακρίσεις που ακολούθησαν τη σύλληψη του Ν. Μαζιώτη και άλλων 16 συντρόφων.

Αρνούμενος να παίξω το ρόλο του θύματος σε τέτοια κακόγουστα σενάρια αλλά και υπό την πίεση προβλημάτων υγείας που προκύπτουν ως αποτέλεσμα της απεργίας πείνας αλλά και σχεδόν θανάσιμου ατυχήματος με μηχανή τον Αύγουστο του '96 (προβλήματα υγείας που όχι απλά ήταν αδύνατο να αντιμετωπιστούν αλλά ακόμα και να διαγνωστούν μέσα στο γενικό κλίμα αδιαφορίας, γραφειοκρατίας, ευθυνοφοβίας που αφορά την υγεία των κρατουμένων) αναγκάζομαι να πάρω το δρόμο του δραπετή κάνοντας χρήση 5ωρης φοιτητικής άδειας που μου εγκρίθηκε για να δώσω ένα μάθημα στο πανεπιστήμιο, στις 13 Φλεβάρη. Η ηθική αλλά και ουσιαστική αναγκαιότητα που επέβαλλε αυτή την επιλογή υπήρξε τόσο μεγάλη και πιεστική που ξεπέρασε το γεγονός πως διευκολύνει το παιχνίδι της ασφάλειας μέσω εξοντωτικών για μένα μεθοδεύσεων. Επιτρέπει στην ασφάλεια να παίξει το προσφιλές της παιχνίδι του χρεώματος σε καταζητούμενους των υποθέσεων που έχει στα συρτάρια της, σύμφωνα πάντα με τους σχεδιασμούς της. Ακολουθώντας μια τέτοια τακτική δεν θα καταδείξουν παρά την εξαρχή

στημένη φύση των αποδιδόμενων σε μένα κατηγοριών.

Εγώ προς το παρόν (μετά από 1,5 μήνα ενασχόλησης με την υγεία μου) κάνω παρατεταμένες διακοπές σε μια ήσυχη παραλία και επιφυλάσσομαι για την παρουσία μου στο Εφετείο του Νοέμβρη του '98 για να υπερασπισθώ τον εαυτό μου. Μέχρι τότε...

“Τά άγρια σκυλιά σου λευτεριά ζητάνε και ουρλιάζουν από-χαρά στο υπόγειό τους καθώς το πνεύμα σου προσπαθεί ν’ ανοίξει όλες τις φυλακές.

Ακόμα ένας φυλακισμένος είσαι για μένα που λαχταρά την λευτεριά του. Αχ, η ψυχή τέτοιων φυλακισμένων φρόνιμη γίνεται αλλά κακή και δολερή μαζί. Μούχλα πολλή και φυλακή απομένει ακόμα μέσα, πρέπει να εξαγνιστεί η ματιά του...”.

Φρ. Νίτσε

Με όλη την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους μου Νίκο Μαζιώτη, Σπύρο Δαπέργο-λα και σε όλα τ’ άλλα αδέρφια της φυλακής.

Κώστα Καλαρέμα

...όλα συνεχίζονται

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ” (Τηλ: 38.02.040), “ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ” (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ “ΝΑΥΤΙΛΟΣ” (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Δεν θα ανταγωνιστούμε μεταξύ μας...

Ο νόμος Αρσένη ουσιαστικά επικύρωσε ένα καθεστώς που ήδη υπήρχε εδώ και πολύ καιρό. Η απαξίωση των πτυχίων, η μονιμοποίηση της ανεργίας και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας στο δημόσιο τομέα ήταν ήδη χρόνια φαινόμενα που πρόσφατα απέκτησαν και τη βούλα Αρσένη. Αυτό που τώρα γίνεται λοιπόν αντιληπτό στον καθένα είναι ότι το κράτος ουδέποτε δεσμεύτηκε με συμβόλαιο για τη διατήρηση του «δικαιώματος στη μόρφωση», του «δικαιώματος στην εργασία» και όποιες άλλες περιφημες «κοινωνικές κατάκτησεις». Η επετηρίδα, ήταν ο τελευταίος εναπομείνας θεσμός που υπενθύμιζε στο κράτος την «υποχρέωσή» του να παρέχει εργασία (αναγνωρίζοντας την ύπαρξη ανέργων) -γι' αυτό και καταργείται- ο τελευταίος θεσμός του προστατευτικού κράτους που υποτίθεται ότι αναγνωρίζει πτυχία και εργασιακά δικαιώματα. Η ύπαρξη χιλιάδων αδιόριστων είναι μια κραυγαλέα απόδειξη περί του αντιθέτου. Το να μένουμε προσκολλημένοι σ' αυτήν σα σανίδα σωτηρίας φανερώνει πίστη σε μια κοινωνία τυπικής ισότητας των πολιτών. Γιατί ξέρουμε πολύ καλά πως στην πράξη δεν υπάρχει καμιά ισότητα και καμιά εξασφάλιση και όλα είναι ζήτημα ταξικής πάλης και επομένως η επετηρίδα μόνο σαν πολιτικό όπλο που αντιτίθεται στο διαγωνισμό μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Εξάλλου το κράτος ποντάρει σ' αυτήν την κατάσταση που δημιουργεί η τυπική συντήρηση της επετηρίδας και οι αποκλεισμοί που το ίδιο ήδη προωθεί, για να δαλεάσει πολλούς νέους συναδέλφους να πάρουν μέρος στο διαγωνισμό.

Στο έδαφος της απελπισίας θα φυτρώσουν όλες οι ηττοπάθειες και οι ανταγωνισμοί. Πολλοί θα τρέξουν στο διαγωνισμό πιστεύοντας λανθασμένα ότι δεν έχουν τίποτα να χάσουν, λησμονώντας ότι η διεξαγωγή του θα απορρίψει πολύ περισσότερους απ' όσους ελάχιστους θα εντάξει στην εκπαίδευση, που αργότερα θα ξαναφιλτράρονται συχνά. Ακόμα χειρότερα ο διαγωνισμός θα δημιουργήσει «αποτυχημένους» πτυχιούχους, που ως δια μαγείας δεν θα είναι πια άνεργοι αλλά «ανεπαρκείς» εκπαιδευτικοί, πιο εξοστρακισμένοι και απογοητευμένοι απ' τους σημερινούς. Άλλοι πάλι, όπως αρκετοί απ' αυτούς που συνωθούνται στους ήδη κακόφημους συλλόγους αναπληρωτών, αναδεικνύονται σε πρωταθλητές του φιλοτομαρισμού: συναινούν ουσια-

στικά την κατάργηση της επετηρίδας απαιτώντας το δικό τους μόνο βόλεμα. Κινούμενοι σαν συντεχνία μέσα στη συντεχνία θέλοντας τη δική τους εξαίρεση από το νόμο, κατάλαβαν πολύ πρόσφατα ότι τέτοιου είδους «αγώνες» είναι πια καταδικασμένοι σε αποτυχία.

Τα πράγματα λοιπόν δε θα μπορούσαν να είναι χειρότερα ακόμη και για τον πιο απαισιόδοξο. Είναι αυτός ακριβώς ο λόγος που μας αναγκάζει και μας να ξεπεράσουμε τις στενόμενες, ξεπερασμένες και συντηρητικές λογικές που μας οδηγούν ολοταχώς προς την ήττα. Ξεκινάμε με βασικό μας γνώμονα τις δικές μας ανάγκες και όχι υποδείξεις εκπαιδευτικής πολιτικής προς το καπιταλιστικό κράτος. Δεν μας ενδιαφέρουν «οι ανάγκες της εκπαίδευσης» αλλά οι δικές μας. Το «δικαίωμα στην εργασία» δεν είναι μες στις διεκδικήσεις μας, γιατί ξέρουμε καλά ότι αποτελεί τη μεταμφίεση του ωμού εκβιασμού της επιβίωσης. Θέλουμε να ζήσουμε, αυτό πολύ απλά απαιτούμε. Και αυτό θα γίνει πολεμώντας κάθε μορφή αξιολόγησης, ανταγωνισμού και αξιοκρατίας (αυτής της αστικής ιδεολογίας συγκάλυψης και δικαιολόγησης της κοινωνικής ανισότητας, που ήδη έχει μολύνει πολλά μυαλά διαιωνίζοντας το φόβο, την ενοχή και την μνησικακία), με αιχμή το μπλοκάρισμα του διαγωνισμού. Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε έξω απ' τους λογαριασμούς μας κανέναν αδιόριστο, δεν μπορούμε να κάνουμε μπακαλίστικους υπολογισμούς στην πλάτη κανενός άνεργου. Απαιτούμε λοιπόν:

- Κοινωνικό μισθό χωρίς προϋποθέσεις (πιστοποιητικά παιδαγωγικής επάρκειας, κατάρτιση κλπ) για όλους τους άνεργους (ίσο με το μισθό ενός πρωτοδιόριστου καθηγητή (250.000 δρχ)
- Κατάργηση του θεσμού του ωρομίσθιου
- Ίσες αποδοχές για μόνιμους και προσωρινούς στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα.

Όσοι μιλήσουν για το «μη ρεαλι-

στικό» των απαιτήσεών μας, ας μας πουν πού ο πραγματισμός και η μετριοπάθεια μας οδήγησαν μέχρι τώρα. Ή, ακόμα χειρότερα, τι δε φαντάζει σήμερα ουτοπικό και απραγματοποίητο. Μήπως το αίτημα της, καθόλου φημισμένης για τις ουτοπικές της επιδιώξεις, ΟΛΜΕ για 8.000 διορισμούς; Στην κατά μέτωπο επίθεση δεν απαντάμε με αμυντικές κινήσεις, που δε συγκινούν πια παρά ελάχιστους. Δεν δίνουμε μάχες οπισθοφυλακών, αλλά ανοίγουμε το δρόμο στη δημιουργία μιας νέας κοινωνικότητας, που θα στηρίζεται στις επιθυμίες μας και στην αλληλεγγύη. Άλλωστε εδώ και δύο αιώνες είναι δημόσιο μυστικό ότι μόνο η συνεργασία εργαζόμενων και άνεργων μπορεί να εμποδίσει τα σχέδια του κεφαλαίου που στηρίζονται πάνω στην διαίρεση και τον ανταγωνισμό των εργατών. Κάθε άλλη επιλογή από μεριάς μας θα μας απομονώσει και θα μας διαλύσει.

ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΙ, ΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΑΝΕΡΓΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ

«Όσο κρίσιμες κι αν είναι η κατάσταση και οι συνθήκες στις οποίες βρίσκεσαι, μην απελπίζεσαι διόλου» στις περιστάσεις όπου πρέπει να φοβάσαι τα πάντα μη φοβάσαι τίποτα όταν σε περιτριγυρίζουν κάθε λογής κίνδυνοι, μη φοβάσαι κανένα όταν δεν έχεις καμιά ελπίδα σωτηρίας να υπολογίζεις σε πολλές όταν αιφνιδιάζεσαι, να αιφνιδιάζεις τον ίδιο τον εχθρό».

Σουν-Τσε, Η Τέχνη του Πολέμου

δε θα γίνουμε ΘΥΜΑΤΑ του συστήματος αλλά θα αγωνιστούμε για την ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΠΘ ΘΑ ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΤΕΙ!

Εκδηλώσεις

★ Σήμερα στις 13.00, στο Λύκειο Ταύρου, Αγ. Σοφίας 16, η Τοπική Επιτροπή Αδιόριστων Ν. Σμύρνης, Μοσχάτου, Καλλιθέας, Ταύρου και Νέου Κόσμου συζητά για το μπλοκάρισμα του διαγωνισμού.

★ Τη Δευτέρα 6 Απριλίου, ώρα 2.00 μ.μ. στην κατάληψη του Σ.Γ.Τ.Κ.Σ. των ΤΕΙ Αθήνας διοργανώνεται διασυνο-νιστική συνέλευση μαθητών, φοιτητών και σπουδαστών με θέμα «Θα περιμένουμε κι άλλο; Καταλήψεις τώρα σε σχολεία και σχολές».

★ Την Τρίτη 7 Απριλίου, στην πλατεία Κοραή, (Δημαρχείο) η Επιτροπή

Αγώνα Εκπαιδευτικών Πειραιά ενάντια στο νόμο Αρσένη και το «διαγωνισμό της ντροπής» διοργανώνει Ημέρα Παιδείας ενάντια στο διαγωνισμό. Πιο συγκεκριμένα διοργανώνεται, στις 2.30 μ.μ. παρέμβαση - ενημέρωση με προκηρύξεις, στις 6.30 μ.μ. ανοιχτή εκδήλωση - ομιλία και στις 8.00 μ.μ. πορεία στο κέντρο του Πειραιά.

★ Εξάλλου, κάθε Παρασκευή 7.00 μ.μ., στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων στη Γκράβα γίνεται κοινή συνάντηση δασκάλων - καθηγητών - αναπληρω-

τών - αδιόριστων - φοιτητών. Συμμετέχουν η Αγωνιστική Κίνηση Καθηγητών Γ.Ε.Μ.Ε. Αθήνας, η Ανεξάρτητη Παρέμβαση Δασκάλων Συλλόγου «Αθηνά» και η Τοπική Επιτροπή Αδιόριστων - Αναπληρωτών στις περιοχές Γαλάτσι-Κυψέλη-Πατήσια.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ

... ΓΙΑΤΙ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΜΕΙΝΑΜΕ ΑΝΕΞΕΤΑΣΤΕΟΙ

Εδώ και πέντε εβδομάδες το Πολυτεχνείο Κρήτης είναι υπό κατάληψη. Από την 1/4/98, μετά από 3ήμερη προειδοποιητική κατάληψη που προηγήθηκε, και τα τμήματα γραφιστικής, διακόσμησης, τεχνολογίας γραφικών τεχνών, συντήρησης έργων τέχνης και φωτογραφίας της Σχολής Γραφικών Τεχνών και Καλλιτεχνικών Σπουδών των ΤΕΙ Αθήνας τελούν υπό κατάληψη, ενάντια στο νόμο 2525/97 (νόμος Αρσένη) και τα Προγράμματα Σπουδών Επιλογής, με ταυτόχρονη παρεμπόδιση των εκλογών.

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΝΑ ΔΕΧΤΟΥΜΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

• Αρνούμαστε γιατί τα ΠΣΕ φέρνουν τα δίδακτρα στη Δημόσια Δωρεάν Παιδεία («συμβολικά» 1.000.000 το χρόνο) και κατακερματίζουν τα πτυχία ενάντια σε κάθε έννοια τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, στέλνοντάς μας είτε στις ουρές των ανέργων είτε ανυπεράσπιστους στα δόντια των αφεντικών.

• Αρνούμαστε γιατί ο 2525/97 κάνει τα σχολεία εξεταστικά κότερα με 82 εξετάσεις σε δύο χρόνια, πετώντας έξω τους μισούς μαθητές και κάνοντας τους υπόλοιπους φυτά που εύκολα θα μετατραπούν σε αναλώσιμα γρανάζια για το σύστημα («δια βίου κατάρτιση»).

• Αρνούμαστε γιατί ο 2525/97 εγκαινιάζει το χαφιεδλικό των «αξιολογητών» στους καθηγητές και τους διαγωνισμούς ανεργίας, ενώ εμείς είμαστε ενάντια στο χαφιεδλικό γενικώς.

ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ γιατί ο 2525/97 περνάει από πάνω μας. Αρνούμαστε γιατί, για άλλη μια φορά, αποφάσισαν για μας χωρίς εμάς.

Κάνουμε ΚΑΤΑΛΗΨΗ γιατί θέλουμε ενιαία πτυχία, ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο, ενιαία τριτοβάθμια εκπαίδευση -δημόσια και δωρεάν- γιατί την οραματιστήκαμε, με ελεύθερη πρόσβαση για όλους, χωρίς εθνικά απολυτήρια και δίδακτρα, με ίσες ευκαιρίες για σπουδές και δουλειά για όλους.

ΚΑΝΟΥΜΕ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΕΣΑΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΜΕ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ, ΠΟΡΕΙΕΣ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΣΤΙΣ 30/3 ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΝΟΜΟΣ ΑΡΣΕΝΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΣΕ.

Κάνουμε ΚΑΤΑΛΗΨΗ γιατί ξέρουμε ότι δεν είμαστε το «τρελό γαλατικό χωριό», γιατί πιστεύουμε και ξέρουμε ότι όλοι εσείς θα αρνηθείτε να γίνετε θύματα στον πόλεμο που κηρύχθηκε εναντίον μας από την κυβέρνηση.

Γιατί ξέρουμε ότι σύντομα ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΧΟΛΕΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗ, γιατί ξέρουμε ότι μόνο έτσι θα στείλουμε το νόμο 2525/97 από εκεί που ήρθε.

ΓΙΑΤΙ ΞΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΨΗΦΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.

Κατάληψη Σ.Γ.Τ.Κ.Σ. ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ - 1/4/1998

Εκδήλωση για τον Καστοριάδη στη Νίκαια

...Αυτή η ρήξη με την παράδοση, την ετερονομία όπως λέει και ο Καστοριάδης, εμφανίζεται στις Ικέτιδες του Αισχύλου για πρώτη φορά, όπου παρουσιάζονται οι δύο λέξεις «Δήμος» και «κρατώ», οι οποίες αργότερα αποτέλεσαν συνενωμένες, την λέξη «Δημοκρατία».

Οι πενήντα κόρες του Δαναού, φτάνουν στο Άργος συναντώντας το Βασιλιά Πελαγό. Αγνωώντας τους θεσμούς του Άργους (βλ. Αθήνα) και κυριαρχημένες από το βάρος της ετερόνομης παράδοσης, οι νεαρές Ικέτιδες πίστευαν ότι η εξουσία της απόφασης για την παροχή ή μη ασύλου, ανήκει εξ ολοκλήρου στον Βασιλιά Πελαγό και του λένε:

«Εσύ είσαι η πόλη
Εσύ είσαι ο λαός
Ανεξέλεγκτος αφέντης - άκριτος
Εσύ διαφεντεύεις μόνος τους βωμούς της χώρας σου, δεν υπάρχει άλλο σκήπτρο από αυτό που κρατάς στο θρόνο σου
Εσύ μόνος αποφασίζεις για τα πάντα»
Και αυτά τα λένε παρόλο που πριν ο Πελαγός τους λέει:
«Δεν μπορώ να σας δώσω λόγο πριν ρωτήσω τους πολίτες και μάλιστα όλους τους πολίτες».

Και όταν παίρνεται η απόφαση, ο κορυφαίος του χορού εισάγει μian απόλυτη αντίθεση προς αυτά που έλεγαν, προς τον κόσμο των Δαναίδων, θέτει δηλαδή ένα ερώτημα που αναδεικνύει έναν άλλο κόσμο απ' αυτόν που περίμεναν οι Δαναίδες, τον κόσμο της Δημοκρατίας...

Απόσπασμα από το λόγο του Γ. Καρύτσα

Στις 19 του Μάρτη στον κινηματοθέατρο Έσπερος στη Νίκαια, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση με θέμα «Κορνήλιος Καστοριάδης - Η Άμεση Δημοκρατία στο έργο του».

Απ' όσο μπορούμε να ξέρουμε, ήταν η πρώτη εκδήλωση ελευθεριακής ομάδας στον ιστορικό αυτό δήμο. Η εκδήλωση κρίνεται επιτυχής, αφού παρόλο την μικρή γνωστοποίησή της, κατάφερε να συγκεντρώσει ανθρώπους ευαισθητοποιημένους και ανοιχτούς στα δημιουργικά ερεθίσματα του Αυτόνομου λόγου. Ως πρωτοβουλία πολιτών θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε θερμά τον Γ. Κορυτσά, που η συμμετοχή του ήταν καθοριστική για την ουσιαστική επιτυχία της εν λόγω εκδήλωσης.

ΛΑΪΚΕΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ (πρωτοβουλία πολιτών Νικαίας)

Αλφα
ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 128

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00 μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

«Υπέρβαση της κρίσης...»

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

φού αποκοίμισαν επί χρόνια ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, τώρα μας ξυπνούν από τον καταναλωτικό μας λήθαργο με ένα ρίγος: η κρίση είναι προ των πυλών.

Σαρωτικές λοιπόν οι αλλαγές στην εκπαίδευση, εξυγίανση στις ΔΕΚΟ, αναδιάρθρωση της εργασίας του ιδιωτικού τομέα, κοινωνικός διάλογος, εκσυγχρονισμός, ρατσισμός, τηλεφασισμός... όλες αυτές οι τομές οι σχεδόν ταυτόχρονες και αντιφατικές, απελευθερώνουν τώρα εκείνες τις κεντρόφυγες δυνάμεις που μια εικοσαετία κρατικής διαχείρισης και αδράνειας είχαν φιμώσει κακήν κακώς. Γιατί με τον ίδιο τρόπο που η κρίση είναι αποτέλεσμα της πάλης κεφαλαίου-εργασίας όσο και προϊόν του συσχετισμού δυνάμεων των τάξεων, έτσι και η έξοδος από την κρίση είναι με τη σειρά της προϊόν αυτής της πάλης. Με διαφορετικά λόγια: ή ο καπιταλισμός θα ενισχύσει την εξουσία του στην παραγωγή και την κοινωνία, ή ο κόσμος των απαλλοτριωμένων θα αρχίσει να οικοδομεί τη δική του εναλλακτική πρόταση.

Μερικές αναγκαίες διαπιστώσεις

Τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας είναι πολλά. Ο στρεβλός τρόπος ανάπτυξης, το βιομηχανικό κεφάλαιο γεννημένο και θρεμμένο μέσα στο διαρκή κρατικό προστατευτισμό και τα φτηνά μεροκάματα, ο τεράστιος όγκος μικρομεσαίων αυτοαπασχολούμενων στα πιο αντιπαραγωγικά και ξεπερασμένα επαγγέλματα, ένας κρατικός τομέας υπερδιογκωμένος και αντιπαραγωγικός, μια οικονομία προσανατολισμένη στις πιο αεριτζιδικές δραστηριότητες, συνθέτουν το πνιγρό σκηνικό μες στο οποίο παίζεται το δράμα της κρίσης και ενορχηστρώνεται η επίθεση της κυριαρχίας.

Η κυβερνητική παράταξη ποτέ δεν χτύπησε αυτή την κατάσταση στη ρίζα της, δηλαδή την ίδια την κατανόηση του εισοδήματος και τον τρόπο οργάνωσης της παραγωγής. Ο κοινωνικός σχηματισμός που επιχείρησε να οικοδομήσει το ΠΑΣΟΚ στηριζόταν αντίθετα σε μια πολιτική που θα άφηνε τους πάντες ικανοποιημένους. Κίνητρα στους βιομηχάνους, στήριξη των μικρομεσαίων, κοινωνικό κράτος και παροχές, αποδοχή αιτημάτων για αυξήσεις, διόγκωση του τριτογενούς τομέα, έργα βιτρίνας, πολυδάπανες φιάστες. Όμως μια πολιτική που θα μπορούσε μέσα στους κόλπους του υφιστάμενου συστήματος να ικανοποιήσει τόσο αντιθετικά συμφέροντα δεν έχει εφευρεθεί ακόμα. Μικρό όμως το κακό, η εξουσία είχε κερδηθεί. Χρειάστηκαν επτά ολόκληρα χρόνια για να καταλάβουν οι μαθητευόμενοι μάγοι του τριτοκοσμικού σοσιαλισμού ότι: οι εισοδηματικές παροχές επειδή ακριβώς καταναλώθηκαν από το τεράστιο στρώμα των μικρομεσαίων όχι μόνο δε στήριξαν την αγορά, αλλά διεύρυναν τις εισαγωγές. Τα κίνητρα δεν αναθέρμαναν μια βιομηχανία. Ο πληθωρισμός δεν μπορούσε να ξεπεράσει το 20%. Το εξωτερικό χρέος πολλαπλασιάστηκε πριν καν αρχίσουν να τρέχουν οι τόκοι και οι δόσεις από τα δάνεια των ετών '82, '83 και, τέλος, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό τα ελλείμματα του κρατικού προϋπολογισμού αυξήθηκαν τρομακτικά μέσα από τα ρουσφέτια και την κακοδιαχείριση. Είχαν δίκιο λοιπόν οι νεοφιλελεύθεροι να παινίζουν: «Οι υμέτεροι

των κλαδικών λυμαίνονται το κράτος». Η αναγκαιότητα για μια συντηρητική στροφή ωρίμασε ήδη πριν τις εκλογές του '85. Ήταν θέμα πια πολιτικής συγκυρίας για το πότε θα υπάρξει αυτή η στροφή. Κι αυτή εμφανίζεται σχεδόν απότομα το '87. Το ΠΑΣΟΚ, με μερικά χρόνια καθυστέρηση, ανοίγει το δρόμο όχι της θάτσερ αλλά του Μιτερράν, όχι του Ρέηγκαν αλλά του Γκονζάλεθ, του παγκυρίατος της οικονομίας, της ύφεσης, της ανεργίας. Τέσσερα χρόνια μετά, η Ν. Δημοκρατία μπροστά στο μέγεθος της κρίσης βάζει τις πρώτες βόμβες στα θεμέλια του καταναλωτικού οίστρου και των εργασιακών κατακτήσεων με νομοσχέδια-διατάγματα που σοκάρουν εν πολλοίς την ελληνική κοινωνία και θίγουν συμφέροντα των «νοικοκυραίων».

Σοσιαλιστικό ή φιλελεύθερο το κράτος βρίσκει ένα κοινό τρόπο να απαντά στα προβλήματα της κρίσης του συστήματος. Η μαγική φόρμουλα του νεοφιλελευθερισμού για την πλήρη απασχόληση που συνίσταται διαδοχικά στην αποδόμηση της εργατικής τάξης, την αύξηση της ανεργίας και την επιβολή της ελαστικής εργασίας γίνεται από το '92 και μετά κοινός τόπος όλων των κυβερνητικών ρυθμίσεων. Έτσι τα μέτρα που πάρθηκαν προς εξυγίανση της Ο.Α. δεν μπορούμε να τα δούμε παρά σαν ένα προοίμιο μιας τέτοιας πολιτικής.

Υπέρβαση του συστήματος

Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου -λέγε με Σημίτη- τα μέτρα στην Ο.Α. και τις υπόλοιπες ΔΕΚΟ έχουν σαν στόχο τη σταθεροποίηση της ελληνικής κοινωνίας παρεμβαίνοντας κύρια:

- α) στη μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα
 - β) στο ισοζύγιο πληρωμών με τη μείωση των εισαγωγών
 - γ) στον περιορισμό του δημόσιου χρέους
 - δ) στη σταθεροποίηση των επιτοκίων και του πληθωρισμού ως άμεση συνέπεια της υποτίμησης.
- Αν και από την αρχή της δημοσιοποίησης των μέτρων έγινε προσπάθεια μέσω των ΜΜΕ να παρουσιαστούν αυτά ως δίκαια και αντικειμενικά και άλλα τέτοια χαριτωμένα, γίνεται ήδη φανερό στους εργαζόμενους μια άλλη πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα πιο οδυνηρή από αυτή της χρόνιας λιτότητας, μια πραγματικότητα ήδη γνωστή στους ευρωπαίους εργαζόμενους, αυτή δηλαδή της αβεβαιότητας της εργασίας.

Αβεβαιότητα λοιπόν για τους μισθωτούς, είτε αυτοί δουλεύουν σε ιδιώτες είτε στο δημόσιο. Αυτοί είναι οι μόνοι που θίγονται «ισοβαρώς» μέσα από την υποτίμηση και την αύξηση των τιμών, από την υποαπασχόληση και την ανεργία. Επιπρόσθετα, είναι φαιδρό να μιλάει ο Παπαντωνίου για μείωση των εισαγωγών μέσα από το σύστημα των προκαταβολών, όταν από την πρώτη στιγμή ανοίγει κατάλογο εξαιρούμενων προϊόντων που κάθε μέρα μακραίνει όλο και περισσότερο. Είναι κοροϊδία να μιλούν για εξυγίανση των ΔΕΚΟ, όταν σε όλους είναι γνωστό πως αυτή η ίδια η επιχειρηματική δραστηριότητα που με τόσο στόμφο ευαγγελίζονται, φούνταρε την Ο.Α. αναγκάζοντας το κράτος να την εθνικοποιήσει. Είναι εξόφθαλμος εμπαιγμός όταν στο όνομα του περιορισμού του δη-

μόσιου χρέους με την πρόσφατη υποτίμηση 16 δις εξαμίστηκαν από τις τσέπες των φορολογούμενων. Και τέλος είναι θρασύτατος εκβιασμός όταν ισχυρίζονται ότι θα μειώσουν το έλλειμμα του δημοσίου μειώνοντας το κόστος παραγωγής, δηλαδή ρίχνοντας τη ζωντανή εργασία στο περιθώριο.

Γίνεται έτσι φανερή αναγκαιότητα η απάντηση στα μέτρα της κυβερνήσεως να είναι συνολική και πολυεπίπεδη. Κάτι τέτοιο απαιτεί η φύση της ίδιας της επίθεσης από τη στιγμή που η αποδοχή των μέτρων σημαίνει ουσιαστικά, όπως προλογίσαμε, αποδοχή της κατάλυσης του εργατικού κινήματος, αποτέλει όμως και την αναγκαία προϋπόθεση για την ανάκαμψη των εργατικών αγώνων, για να αποκτήσουν οι κινητοποιήσεις προοπτική και αποτελεσματικότητα. Ξεκινώντας από τη διαπίστωση ότι η αντιπαράθεση στα μέτρα δεν μπορεί να περιορίζεται, αν θέλει να είναι ρεαλιστική, στο αίτημα «να ανακληθούν» όπως η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ και το ΚΚΕ υποστηρίζουν, ας δούμε, ποια είναι τα αιτήματα εκείνα που μπορούν να

αποτελέσουν τους άξονες μιας πρότασης που ούτε θα παζαρεύει ούτε και θα κινείται στην κατεύθυνση υπέρβασης της κρίσης αλλά αντίθετα θα δρομολογεί την υπέρβαση του συστήματος.

• ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΓΙΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Κοινωνικός μισθός σε όλους χωρίς περιορισμούς και προϋποθέσεις, ίσος με το βασικό μισθό για όσο διάστημα παραμένουμε άνεργοι. Γιατί είναι πιο σημαντικό το δικαίωμα στη ζωή από το δικαίωμα στη δουλειά, που προπαγανδίζει η αριστερά, αλλά και γιατί έτσι μπορεί να ξεπεραστεί η πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος. Επίδομα στέγης σε όλους τους ανέργους που δεν έχουν δικό τους χώρο κατοικίας και αναγκάζονται να παραμένουν στην οικογενειακή στέγη.

• ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣΙΜΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Με τον τρόπο αυτό αυξάνονται οι θέσεις εργασίας και επιμηκύνεται ο ελεύθερος χρόνος και δίνεται η δυνατότητα κάλυψης της ανισότητας στην κατοχή της γνώσης, με συνέπεια την εξάλειψη των διαφορών πάνω στην οποία στηρίζεται σήμερα η νέα εξουσιαστική ιεραρχία των επιχειρήσεων. Να απαιτήσουμε διακοπές πέντε εβδομάδων και μείωση του συντάξιμου χρόνου στα 45.

• ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ - ΕΝΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

Το τί θα παραχθεί, πώς θα παραχθεί, πόσο θα πουληθεί και πού θα διανεμηθεί το πλεόνασμα είναι αποφάσεις που παίρνονται από τα καινούρια αφεντικά που κατέχουν τη γνώση της οικονομίας και της νέας τεχνολογίας. Ένα ριζοσπαστικό εργατικό κίνημα που θα παλεύει στην κατεύθυνση της ισχυροποίησης των εργαζομένων μέσα από την απορρίψη των ιεραρχικών δομών στις επιχειρήσεις ανοίγει το δρόμο για την κατάργηση του δικαίωματος να αποφασίζουν μόνο τα αφεντικά και θα προτάσει την εναλλαγή στα καθήκοντα και τις θέσεις με στόχο την κατάργηση των τεχνητών διαχωρισμών ανάμεσα στην πνευματική και τη χειρωνακτική εργασία είναι η μόνη εφικτή λύση για την υπέρβαση της χρόνιας κρίσης του.

ΟΙ ΓΑΛΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

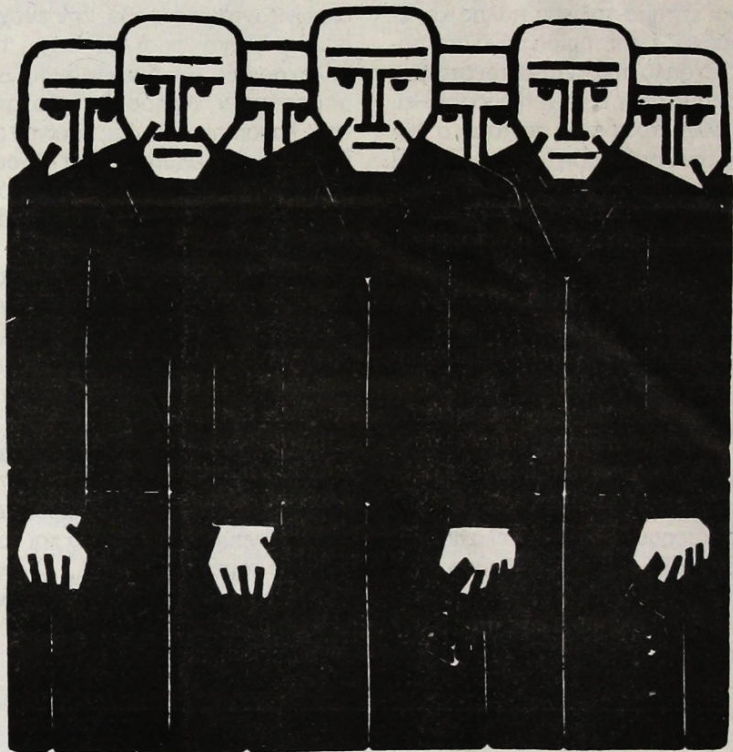
Β.Λ.

Απολογισμός ANTI-FORUM ενάντια στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ τον Μάρτιο στο ΤΕΙ Καβάλας

♦ Καταρχήν θεωρούμε πως σε γενικές γραμμές καταφέραμε να πετύχουμε μια καλή παρέμβαση για τα δεδομένα και τις δυνατότητες μιας επαρχιακής πόλης όπως η Καβάλα. Καταδείξαμε σε μεγάλο βαθμό το ρόλο της ΓΣΕΕ σε ένα ευρύ κοινό (μοιράστηκαν τρεις χιλιάδες εφημερίδες, 4.000-5.000 φυλλάδια της Πρωτοβουλίας, δημοσιεύθηκαν άρθρα, έγιναν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, προβολή ταινίας, συζήτηση κ.λπ.). Επίσης, με μια αρκετά δυναμική πορεία στις 14/3, όπου διαδηλώσαμε στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, δείξαμε την εναντίωσή μας προς τους επαγγελματίες συνδικαλιστές και ταυτόχρονα προβάλαμε την αυτοοργάνωση και την αμεσοδημοκρατία ως τρόπους για την προώθηση της κοινωνικής απελευθέρωσης των εργατών και της κοινωνίας γενικότερα.

♦ Σχετικά με τα γεγονότα του Σαββάτου στο ΤΕΙ Καβάλας πρέπει να δηλώσουμε πως η «Πρωτοβουλία Κοινωνικής Παρέμβασης» δεν συμμετείχε ως ομάδα στα επεισόδια. Πιστεύουμε όμως ότι τα γεγονότα του Σαββάτου, πέραν της τεράστιας διαστρέβλωσης που δέχτηκαν τόσο από τα τοπικά όσο και από τα αθηναϊκά Μ.Μ.Ε. (π.χ. δεν αναφέρθηκαν οι τρεις τραυματισμοί των αναρχικών από τους σύνεδρους, το πούλμαν από τη Θεσσαλονίκη που προαναφέρθηκε από τα Μ.Μ.Ε. ήταν ανύπαρκτο, οι σύνεδροι απειληθήκαν με τραπεζία, καρέκλες, πέτρες, ξύλα κ.λπ.), μπορούν να θεωρηθούν λίγα μπροστά στην επίθεση που κάνουν οι επαγγελματίες συνδικαλιστές στο εργατικό κίνημα. Τη στιγμή που όλοι ξεπουλάνε, αποκλιμακώνουν, αποσυντονίζουν, ολόκληρους αγώνες δεν είναι και τόσο κακό να φάνε μερικά αβγά και μερικές πέτρες.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

Hansel and Gretel

Υ.Γ. Παραθέτουμε την προκήρυξη των αναρχικών που ανέλαβαν την ευθύνη για την επίθεση.

«Σχετικά με την παρέμβασή μας στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ στο ΤΕΙ Καβάλας το Σάββατο 14 Μάρτη:

Εργατοπατέρες, κομματόσκυλα, βιομήχανοι, ανησυχείτε. Όταν εσείς μαγειρεύετε συσχετισμούς και κάνετε βόλτα στην Καβάλα, η συναίνεση σπάει και κοινωνικά κομμάτια επιτίθενται στους θεσμούς διαμεσολάβησης. Ο δικός μας κοινωνικός διάλογος είναι αληθινός και αντιστέκεται. Εσείς παλεύετε για ένα μεγάλο κομμάτι στην πίτα της διαχείρισης και εμείς για μια κοινωνία χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση. Νεολαία, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, κάθε παραχώρηση στα σχέδια του κράτους και των μηχανισμών του τους κάνει πιο δυνατούς και τους αποθρασύνει. Γι' αυτό καμιά παραχώρηση, καμιά συνδιαλλαγή με μηχανισμούς που αποφασίζουν για εμάς χωρίς εμάς. Μόνο ο δρόμος της σύγκρουσης μαζί τους θα δημιουργήσει προϋποθέσεις για μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς αφεντικά και δούλους.»

**Αναρχική Πρωτοβουλία
Για Την Προώθηση
Ενός Ουσιαστικού
Κοινωνικού Διαλόγου**

Συμπλοκές στην Τουρκία

Την Παρασκευή 27 Μάρτη ομάδες αριστερών και ακροδεξιών φοιτητών, συγκρούστηκαν μεταξύ τους στο πανεπιστήμιο Ινσταμπούλ της Κωνσταντινούπολης. Βρέθηκαν εκεί για να κάνουν ανακοίνωση στον Τύπο με τους λόγους που ο καθένας αντιλαμβάνεται το θέμα της απαγόρευσης της εισόδου στα πανεπιστήμια και τις σχολές, των γυναικών που διατηρούν τη μαντίλα, για θρησκευτικούς λόγους, στην ένδυσή τους. Μετά την επέμβαση των τουρκικών ΜΑΤ, οι ομάδες διαλύθηκαν στο εσωτερικό του πανεπιστημίου. Λίγη ώρα αργότερα η ομάδα των 100 περίπου αριστερών φοιτητών, επέστρεψε, επιτιθέμενη στην αστυνομία με μολότωφ, πέτρες και ξύλα.

Ακολούθησε νέα συμπλοκή με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 10 φοιτητές και 7 αστυνομικοί (φωτό 1). Οι φοιτητές υποχώρησαν στο εσωτερικό του πανεπιστημίου και ακολούθησαν διαπραγματεύσεις για την αποχώρησή τους (φωτό 2). Ο πρόεδρος του συλλόγου καθηγητών του πανεπιστημίου εγγυήθηκε για την ειρηνική αποχώρηση των φοιτητών, με την προϋπόθεση ότι δεν θα υπάρξουν συλλήψεις. Ωστόσο όταν οι φοιτητές απομακρύνθηκαν, η αστυνομία συνέλαβε 10 από αυτούς (φωτό 3), ενώ συνε-

λήφθησαν και οι 10 φοιτητές που νοσηλεύτηκαν σε νοσοκομεία της πόλης μετά τις συγκρούσεις. Αργά το απόγευμα η ομάδα των 50 περίπου φασιστών φοιτητών (όχι ισλαμιστές) εμφανίστηκε και πάλι στο πανεπιστήμιο και παρουσία των αστυνομικών έκανε την ανακοίνωση που ήθελε στον Τύπο, χωρίς συλλήψεις και επεισόδια.

Την ίδια ώρα σε ποινές φυλάκισης επτάμιση ετών καταδικάστηκαν

από τις αρχές της Άγκυρας, πέντε αστυνομικοί, που βρέθηκαν ένοχοι για τη δολοφονία ενός 27χρονου δημοσιογράφου. Το θύμα, κάλυπτε την κηδεία δύο κρατούμενων που είχαν σκοτωθεί στη διάρκεια εξέγερσης φυλακών, όταν ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από τους αστυνομικούς.

(Πηγή:

Μαύρα Μεσάνυχτα Έχουμε)

Ο μεγαλύτερος αριθμός καταλήψεων στέγης που έγιναν ποτέ σε 24 ώρες!

I. Squatter's Worldgames!

We proudly present the

Λειψία 2004: Το τελευταίο κομμάτι του κέντρου της πόλης πουλήθηκε στη Mitsubishi που θα καθαρίσει το μέρος για ένα νέο πολυώροφο πάρκινγκ αυτοκινήτων 80 τ. χιλιομέτρων. Θα παρέχει πάρκινγκ για τον μήκος 15 χλμ εμπορικό διάδρομο ανάμεσα στο σιδηροδρομικό σταθμό και το αεροδρόμιο. Όπως ακούμε, η Mitsubishi σχεδιάζει να ανακατασκευάσει το ιστορικό κέντρο της Λειψίας στην Ιαπωνία, ως τμήμα του πάρκου "Αν. Γερμανία, ρίχνοντας το τείχος".

Χιλιάδες άδεια σπίτια, κατεδάφιση οικοδομικών τετραγώνων, όχι πια καταλήψεις στην Ευρώπη του 2000 χάρη στη συνθήκη Σένγκεν όλο και περισσότερη καταστολή, επιτήρηση με βιντεοκάμερες του κέντρου των πόλεων για ελεύθερο καταναλωτικό τρόπο, ρατσισμός παντού και 10.000 φασίστες θέλουν να παρελάσουν στο Leipzig την 1η Μάη.

ΑΡΚΕΤΑ! ΕΔΩ+ΤΩΡΑ!

Ίσως να είναι η τελευταία έκρηξη του κινήματος των καταλήψεων, αλλά θα είναι διαολομένα ισχυρή!

Πριν από την 1η Μάη θα δείξουμε στους φασίστες ότι είμαστε περισσότεροι από αυτούς!

Το σκηνικό έχει ως εξής: η άφιξη θα γίνει μία μέρα πριν, γιατί οι αρχές ίσως κλείσουν την πόλη. Φέρτε μαζί σας ένα διαβατήριο που να ισχύει, sleeping-bag, φαγητό, σημαίες, ίσως κατασάβιδια, σφυριά και καρφιά. Αναζητήστε τις αφίσες-καταλόγους των άδειων σπιτιών, διαλέξτε ένα όμορφο και καταλάβετε το. Και η αναμέτρηση των 24 ωρών για το παγκόσμιο ρεκόρ καταλήψεων ξεκινά. Περισσότερες πληροφορίες θα παρέχονται από το δίκτυο των καταλήψεων.

Περίπου το 1/8 των σπιτιών είναι άδεια κι αν σας δώσουν, εσάς δεν μπορούν να διώξουν όλο τον κόσμο. Η αντίστροφη μέτρηση αρχίζει την Παρασκευή 24 Απρίλη στις 3.00μμ. Όσες καταλήψεις δεν εκκενωθούν μέχρι το Σάββατο στις 3.00μμ μπορούν να συνεχιστούν, ή οι καταλήψεις μπορούν να καλέσουν άλλους να σώσουν το σπίτι. Κι όλα αυτά μία μέρα πριν από τις δημοτικές εκλογές. Ακόμη κι αν οι καταλήψεις εκκενωθούν, θα πραγματοποιηθεί μια τελευταία μεγάλη συγκέντρωση με όλο τον κόσμο που συμμετείχε. Η εκκένωση δεν έχει σημασία, όσο το διπλανό σπίτι είναι κατελημμένο!"

Κινηθείτε!

Παρασκευή 24 Απρίλη 1998, από τις 3.00μμ.

Leipzig/Γερμανία.

Η ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Atomkraft? Nein, Danke!

Χάρηκα πολύ που διάβασα το πολύ καλό άρθρο σχετικά με τη μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων -Castor Transporte- στη Γερμανία. Τέτοια άρθρα μπορούν να έχουν μεγάλη σημασία, αν μετά την πληροφόρηση του κόσμου υπάρχει και η δυνατότητα για δράση. Αν δηλαδή η παθητική και απομονωμένη θέση του αναγνώστη/στριας μετατρέπεται σε συζητήσεις με συντρόφους/ισσες και καταλήγει σε συλλογική πράξη.

Γι' αυτό τό λόγο θα ακολουθήσουν τώρα μερικές σημειώσεις σχετικά με την "Atom-Mafia" που δεν είναι καθόλου ένας ανώνυμος σχηματισμός, όπως συχνά φαίνεται. Αυτή η μαφία αποτελείται από συγκεκριμένα άτομα, από κόμματα και από γνωστές πολυεθνικές εταιρείες. Και ιδιαίτερα τώρα που το κεφάλαιο έχει ήδη διεθνοποιηθεί, επιβάλλεται να διεθνοποιήσουμε και την αντίσταση. Έτσι λοιπόν πρέπει να αναφερθούν και κάποια στοιχεία και ονόματα, αφού ο αγώνας ενάντια στα πυρηνικά δεν σχετίζεται μόνο με

διάφορα κράτη (π.χ. Γερμανία, Γαλλία) και μπάτσους αλλά και με την Deutsche Bundesbank, την Dresder Bank, την Framatom, την πολυεθνική κατασκευαστική εταιρεία Hochtief και τη γνωστή μας SIEMENS.

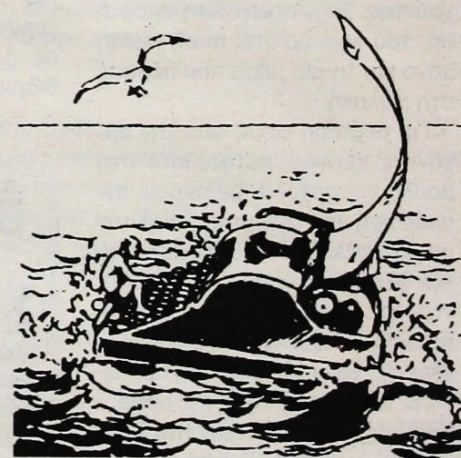
Η SIEMENS είναι η μεγαλύτερη επιχείρηση στην αγορά του ρεύματος στη Γερμανία. Είναι μέτοχος σε πολλά πυρηνικά εργοστάσια στη Γερμανία και ετοιμάζει ένα πυρηνικό πρόγραμμα στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Ταυτόχρονα, συμμετέχει σε πολλά "μεγάλα έργα" (-και πολεμικής βιομηχανίας) σε όλο τον κόσμο (π.χ. μετρό και αεροδρόμιο της Αθήνας, μαζί με τις Framatom και Hochtief).

Επίσης, μέχρι σήμερα αρνείται να πληρώσει αποζημιώσεις σε όσους επιβίωσαν από τους 66.000 φυλακισμένους που δούλευαν καταναγκαστικά για τη SIEMENS σε στρατόπεδα συγκέντρωσης από το 1939 ως το 1945. Πρόκειται κύριως για γυναίκες αλλά και ά-

ντρες από την Πολωνία, τη Σλοβακία και χώρες της πρώην Ε.Σ.Δ. Δίπλα στο γυναικείο στρατόπεδο συγκέντρωσης Ravensbrück η SIEMENS μετέφερε ένα εργοστάσιό της, αφού εκεί υπήρχε "συμφέρον εργατικό δυναμικό".

Αυτή τη στιγμή η SIEMENS, μαζί με άλλες επιχειρήσεις και το γερμανικό κράτος, χτίζουν ένα πειραματικό πυρηνικό εργοστάσιο κοντά στο Μόναχο με σκοπό την παραγωγή πλουτωνίου για πολεμική χρήση. Η μεγάλη Γερμανία ως πυρηνική δύναμη... ένας εφιάλτης!

Για όλους αυτούς τους λόγους, το αντιπυρηνικό κίνημα, αυτόνομοι και αντιφασίστες (από τη Γερμανία) ξεκίνησαν περίπου, μαζί με τους εορτασμούς για τα 150 χρόνια της SIEMENS, μια ενημερωτική εκστρατεία για τα εγκλήματα της εταιρείας και ένα μπουκόταζ των προϊόντων της. Έχουν πραγματοποιηθεί επιθέσεις ενάντια σε γραφεία της SIEMENS, διαδηλώσεις μπροστά από αντι-

προσωπείες της, έχουν σπαστεί βιτρίνες κι έχουν καεί αυτοκίνητα της εταιρείας.

Για το γερμανικό (και το γαλλικό) κίνημα, θα ήταν πολύ χρήσιμο αν συνέβαιναν κινητοποιήσεις και στην Ελλάδα. Η SIEMENS βρίσκεται παντού αλλά και οι δυνατότητες δράσης είναι πολλές.

Τελειώνω κι εγώ μ' ένα σύνθημα του γερμανικού κινήματος: "Αλληλεγγύη σημαίνει αντίσταση-ο αγώνας για την ελευθερία να γίνει σε κάθε χώρα!"

Schwarzer Stern

Στις 24 Μαρτίου, ήταν η 22η επέτειος από το πραξικόπημα που έφερε στην εξουσία τη χούντα στην Αργεντινή. Πολλοί, όμως, είναι αυτοί που αρνούνται ακόμη να ξεχάσουν.

Αργεντινή:

22 χρόνια από το πραξικόπημα

Μέλη οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα ξεκίνησαν συγκεντρώσεις έξω από τα σπίτια γνωστών βασανιστών, φωνάζοντας συνθήματα και κολλώντας αφίσες όπου απαριθμούσαν τα εγκλήματά τους. Ανάμεσα στους στόχους τους, ο πρώην αρχηγός του ναυτικού, Emilio Massera, που την περασμένη εβδομάδα αρνήθηκε να καταθέσει σε δίκη με την οποία συγγενείς δημοσιογράφου προσπαθούν να μάθουν που θάφτηκε. Ο Massera είχε καταδικαστεί για την εξαφάνιση του Rodolfo Walsh το 1980, αλλά του δόθηκε αργότερα χάρη. Στρατιωτικοί αντέδρασαν στις κινητοποιήσεις με δικές τους αφίσες όπου καταγγέλλουν την "κακοήγη επίθεση που υποστηρίζεται από το εξωτερικό" (εννοώντας την ισπανική έρευνα).

Την ίδια μέρα, με μια απόφαση που μπορεί να αποτελέσει προηγούμενο για χιλιάδες διωχθέντες από τη δικτατορία, δικαστήριο επικύρωσε αποζημίωση στον Mario Bufano, για όλο τον χρόνο που πέρασε φυγάς στο εξωτερικό. Ο Bufano συνελήφθη το 1976, κατά το πραξικόπημα. Την επόμενη μέρα, όμως, δραπετεύσε και κατάφερε να διαφύγει στην Ουρουγουάη και τελικά το Μεξικό, όπου παρέμεινε μέχρι την πτώση της χούντας. Στην πρωτόδικη απόφαση, του είχε οριστεί αποζημίωση μόνο για τη μία μέρα που πέρασε στη φυλακή.

Για δεύτερη φορά από την αρχή του χρόνου, κατατέθηκε στη βουλή νομοσχέδιο με σκοπό την ακύρωση της αμνηστίας από την οποία ωφελήθηκαν τουλάχιστον χίλιοι στρατιωτικοί που κατηγορούνταν για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της χούντας. Για να αντιμετωπίσει την κίνηση αυτή της αντιπολίτευσης, η κυβέρνηση του Κάρλος Μένεμ έδωσε στη δημοσιότητα ένα κατάλογο με χιλιάδες πολίτες που κατείχαν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό κατά τη διάρκεια της χούντας και είναι σήμερα μέλη των κομμάτων της αντιπολίτευσης, ενώ ο ίδιος δήλωσε πως αν περάσει το νομοσχέδιο, θα ασκήσει βέτο στην εφαρμογή του.

Τελικά, όμως, μέσα σε μία μέρα το νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε. Οι δύο νόμοι που θεσπίστηκαν το

1987 και έδωσαν αμνηστία σε περίπου 1100 στελέχη της χούντας ακυρώθηκαν. Τότε, είχαν σταματήσει την ποινική δίωξη για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενώ κάποιες δίκες βρίσκονταν σε εξέλιξη, όπως αυτή του Alfredo Astiz, που προκάλεσε λαϊκή αγανάκτηση φέτος τον Ιανουάριο, με δηλώσεις υπέρ της χούντας και απειλές κατά της ζωής πολιτικών αντιπάλων του. Το 1989 αφέθηκαν ελεύθεροι και οι αρχιπραξικοπηματίες από την κυβέρνηση Menem, που διαδέχτηκε τότε αυτή του Raul Alfonsin. Είχαν προηγηθεί δύο στάσεις στρατιωτικών μονάδων.

Πάντως, ο νόμος δεν θα έχει αναδρομική ισχύ για τις περισσότερες υποθέσεις που έκλεισαν τότε,

γεγονός που προκάλεσε την αγανάκτηση ανθρωπιστικών οργανώσεων και συγγενών θυμάτων, όπως οι Μητέρες της Plaza de Mayo.

Στις αρχές της ίδιας εβδομάδας, έφτασαν στην Αργεντινή δικαστικοί από την Ισπανία που ερευνούν το ρόλο κάποιων από τα πρώην κορυφαία στελέχη της χούντας στην εξαφάνιση ισπανών υπηκόων. Η κυβέρνηση της Αργεντινής υποστηρίζει πως η δικαστική έρευνα αποτελεί επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας και "παρενόχληση" των ένοπλων δυνάμεών της. Τόσο συγγενείς θυμάτων, όσο και συνδικαλιστικές, φοιτητικές και οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν σπεύσει να συμβάλουν στην έρευνα του ισπανού δικαστή, που υποστηρίζει πως δεν υπάρχει όριο στην έρευνα για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Στο κέντρο της έρευνας βρίσκεται ο απόστρατος στρατηγός και σημερινός κυβερνήτης της βορειοδυτικής επαρχίας Tucuman, Antonio Domingo Bussi, που θεωρείται υπεύθυνος για την εξαφάνιση τουλάχιστον 600 ανθρώπων. Ο ισπανός δικαστής ανακάλυψε μυστικό λογαριασμό στο όνομά του στην Ελβετία, γεγονός που προκάλεσε κυρώσεις σε βάρος του από στρατιωτικό δικαστήριο, ενώ και η εισαγγελία ξεκίνησε έρευνα για πιθανό πλουτισμό του σε βάρος διωχθέντων κατά τη διάρκεια της χούντας.

Κόντρας - κρακ:

Η CIA αθρώνει τον εαυτό της

Στις 17 Μαρτίου, ο γενικός επιθεωρητής της CIA, Frederick R. Hitz, κατέθεσε στην επιτροπή ασφάλειας της γερουσίας σχετικά με την υπόθεση διακίνησης ναρκωτικών από τη Λατινική Αμερική στις Η.Π.Α. από τους δεξιούς νικαραγουανούς αντάρτες κόντρας, κατά τη δεκαετία του '80. Αν και αρνήθηκε κάθε ανάμειξη της υπηρεσίας του σε διακίνηση ναρκωτικών, έγινε φανερό από τα λεγόμενά του πως η CIA δεν έκανε καμία προσπάθεια να αποτρέψει ή να διακόψει τις σχέσεις της με "δεκάδες άτομα και αρκετές εταιρίες" που υποστήριζαν τους κόντρας, αν και γνώριζε την ανάμειξή τους στη διακίνηση κοκαΐνης.

Επιπλέον, αποκάλυψε μια εσωτερική οδηγία του 1982, σύμφωνα με την οποία οι πράκτορες δεν ήταν υποχρεωμένοι να αναφέρουν τυχόν ανάμειξη σε υποθέσεις ναρκωτικών "μη επίσημων υπάλληλων" της CIA, γεγονός που κάνει πολύ λιγότερο πειστική την αυτοαθωωτική αναφορά για την υπόθεση κόντρας - κρακ.

Ο Hitz επέμεινε πως "δεν βρήκαμε απολύτως κανένα στοιχείο που δείχνει πως η CIA σαν οργανωση ή οι υπάλληλοί της είχαν ανάμειξη σε επιχείρηση εισαγωγής ναρκωτικών στις Η.Π.Α.". Επικαλέστηκε τα αποτελέσματα δύο διαφορετικών εσωτερικών ερευνών: η μία για τυχόν σχέσεις με νικαραγουανούς εμπόρους ναρκωτικών που προκάλεσαν την έκρηξη του κρακ στη Νότια Καλιφόρνια χρηματοδοτώντας παράλληλα τους κόντρας με δεκάδες χιλιάδες δολάρια, και η δεύτερη γενικότερα για τη διακίνηση ναρκωτικών από τους κόντρας, που υποστηρίζονταν από τη CIA.

Μέλη της επιτροπής, πάντως, αμφισβήτησαν την ικανότητα και την προθυμία της υπηρεσίας να διεξάγει έρευνα σε βάθος σε σχέση με τις δραστηριότητές της. Άλλωστε, άνθρωποι κλειδιά στην υπόθεση δεν κλήθηκαν ποτέ να καταθέσουν ή αρνήθηκαν να συνερ-

γαστούν και αφέθηκαν στην ησυχία τους. Ανάμεσά του ο σύμβουλος του τότε προέδρου Ρέιγκαν, Όλιβερ Νορθ, γνωστός για τη συμμετοχή του στο Ιράνγκέιτ, που χειριζόταν τις επιχορηγήσεις προς τους κόντρας.

Η κατάθεση του Hitz στην επιτροπή έγινε για να εξεταστούν τα αποτελέσματα της 17μηνης έρευνας που ξεκίνησε μετά από σειρά δημοσιευμάτων στην εφημερίδα San Jose Mercury News, που συστορούσαν με λεπτομέρειες την ανάπτυξη δικτύου εισαγωγής κοκαΐνης και μετατροπής της σε κρακ από νικαραγουανούς δεξιούς αυτοεξοριστούς στη Νότια Καλιφόρνια. Αυτό συνέβη μετά τη δραστηκή περικοπή της χρηματοδότησης των κόντρας από την αμερικανική γερουσία, παρά τη θέληση της κυβέρνησης Ρέιγκαν, που είχε ουσιαστικά στήσει από την αρχή το δεξιό αντάρτικο, οργανώνοντας, εξοπλίζοντας και χρηματοδοτώντας το.

Οι έμποροι ναρκωτικών Norwin Meneses και Danilo Brandon πλημμύρισαν τις φτωχογειτονίες του Σαν Φρανσίσκο με το πάμψηφνο και εξαιρετικά τοξικό κρακ (σε αντίθεση με την ακριβή και άγνωστη στον πολύ κόσμο κοκαΐνη). Αν και οι δύο ομολόγησαν πως χρηματοδότησαν με 40.000 δολάρια ο καθένας το Νικαραγουανό Δημοκρατικό Μέτωπο (μία ένοπλη οργάνωση κόντρας), αυτό δεν μπόρεσε να αποδειχτεί, σύμφωνα με τον Hitz. Μετά τη σειρά άρθρων της San Jose Mercury News, βγήκαν στην επιφάνεια και πολλές άλλες περιπτώσεις εμπορίου ναρκωτικών από κόντρας, όπου συχνά χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά της κοκαΐνης αεροπλάνα νοικιασμένα από τη CIA ή εταιριών που ανήκαν σε αυτή, καθώς και στρατιωτικά αεροδρόμια. Σε κάποιες περιπτώσεις εφόδων σε σπίτια και συλλήψεων εμπόρων ναρκωτικών, αυτοί αφήνονταν ελεύθεροι με "άνωθεν" οδηγίες και το κατασχεμένο υλικό "εξαφανιζόταν", ενώ η CIA παρενέβη ακό-

μη και σε λίγες περιπτώσεις που έφτασαν στο δικαστήριο.

Οι αποκάλυψεις είχαν προκαλέσει το καλοκαίρι του 1996 θύελλα αντιδράσεων ειδικά στη Νότια Καλιφόρνια, όπου η επιδημία του κρακ είχε καταστροφικά αποτελέσματα. Γερουσιαστές από την περιοχή που συμμετέχουν στην επιτροπή, αμφισβήτησαν την εγκυρότητα της έκθεσης και ζήτησαν τη δημοσιοποίηση του συνόλου του υλικού 250.000 σελίδων που εξετάστηκε κατά τη διάρκεια της έρευνας της CIA. Θεώρησαν πως στην καλύτερη περίπτωση, η υπηρεσία έκανε τα στραβά μάτια και στην έκθεση αρνείται τις κατηγορίες με υπεκφυγές και χρησιμοποιεί προσεκτικά επιλεγμένες φράσεις από τα στοιχεία για να υποστηρίξει τα συμπεράσματά της, ενώ αγνοεί τελείως άλλα.

Υπογραμμίστηκε ακόμη πως σημαντικοί μάρτυρες δεν κατέθεσαν, όπως ο τότε σταθμάρχης της CIA στην Κόστα Ρίκα, Joseph Fernandez, που είχε μεγάλο ρόλο στις σχετικές με τον κόντρα επιχειρήσεις. Ο Hitz απάντησε πως δεν είχε τη δυνατότητα να υποχρεώσει πρώην στελέχη της υπηρεσίας να καταθέσουν, αλλά πρόσθεσε, σε μια προσπάθεια να υποβαθμίσει τη σημασία αυτής της "παράλειψης", πως δεν πιστεύει πως κάποιος από αυτούς που αρνήθηκαν να μιλήσουν "γνώριζαν σημαντικές πληροφορίες που θα άλλαζαν ουσιαστικά τα συμπεράσματα της αναφοράς".

Σχετικά με τη μη κλήση σε κατάθεση του Όλιβερ Νορθ, παρά τον κεντρικό ρόλο του στην οργάνωση και χρηματοδότηση των κόντρας, ο Hitz υποστήριξε αρχικά πως δεν χρειαζόταν να καταθέσει γιατί οι ερευνητές μελέτησαν προηγούμενες καταθέσεις του σε άλλες εξεταστικές επιτροπές της γερουσίας, τελικά όμως παραδέχτηκε πως τότε δεν είχε ερευνηθεί η υπόθεση διακίνησης ναρκωτικών από τους κόντρας, και άρα δεν ήταν χρήσιμες.

Σε ερώτηση πως είναι δυνατό να μη γνώριζε η CIA πως ο Meneses και τόσο άλλοι διακινούσαν ναρκωτικά, αποκάλυψε την οδηγία του 1982, σχετικά με τον "μη επίσημους πράκτορες". Δέχτηκε, όμως, ότι "υπήρξαν περιπτώσεις, όπου η CIA δεν διέκοψε άμεσα και απομαρτίσσε τις σχέσεις της με άτομα που υποστήριζαν τη πρόγραμμα κόντρα και κατηγορήθηκαν για διακίνηση ναρκωτικών, ούτε ενήργησε για τη διαλεύκανση των κατηγοριών".

Τα αποτελέσματα της ευρύτερης έρευνας 600 σελίδων για τις σχέσεις κόντρας και διακίνησης ναρκωτικών δεν έχουν παρουσιαστεί ακόμη, αν και είχε ολοκληρωθεί πριν καταθέσει ο Hitz σχετικά με την πρώτη έκθεση. Δεν αναμένεται πάντως να είναι πιο ουσιαστική και πειστική από την πρώτη.

Βραζιλία: Φόνοι μελών του MST

Στις 26 Μαρτίου, δύο μέλη του MST δολοφονήθηκαν από απόσπασμα γαιοκτημόνων, ενώ διαπραγματεύονταν σχετικά με την παραμονή καταληψιών σε αγρόκτημα στην πολιτεία Para, στη βόρεια Βραζιλία.

Στις 14 Μαρτίου, περίπου 550 οικογένειες κατέλαβαν το αγρόκτημα Goia's II, έκτασης 1487 εκταρίων. Αν και παρέμεινε αναξιόπιστο, το κρατούσε ο μεγαλοκτηματίας Antonio da Costa, ο οποίος προσέφυγε σε τοπικό δικαστήριο για να του αναγνωριστεί η κατοχή της περιοχής, ώστε να μπορεί να διώξει τους ακτήμονες καταληψίες, κάτι που κατάφερε.

Με βάση αυτή την απόφαση, στις 26 Μαρτίου, μια ένοπλη ομάδα αποτελούμενη από δύο δικαστικούς εκπρόσωπους, δέκα μέλη της στρατιωτικής αστυνομίας και περίπου είκοσι κτηματίες και μπράβους τους, πήγε στο αγρόκτημα και απαίτησε από

τους αγρότες να φύγουν. Αυτοί αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν και επιβιβάστηκαν σε στρατιωτικά φορτηγά. Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, οι αγρότες ζήτησαν να σταματήσουν για να κατασκηνώσουν εκεί. Τότε, οι ένοπλοι που τους ακολουθούσαν πλησίασαν και πυροβόλησαν δύο από αυτούς εν ψυχρώ. Ο ένας σκοτώθηκε επί τόπου, ενώ τον άλλο τον πήραν με αυτοκίνητο. Βρέθηκε νεκρός και μισοθαμμένος 4 χιλιόμετρα παρακάτω.

Έχει εξακριβωθεί πως δέκα από τους ένοπλους είχαν συμμετάσχει σε επίθεση εναντίον ακτημόνων στο Eldorado dos Carajás το 1996, κατά την οποία είχαν δολοφονηθεί 19 άτομα. Κανένας από τους 55 αστυνομικούς που είχαν πάρει μέρος στη σφαγή δεν δικάστηκε ποτέ. Τα τελευταία δύο χρόνια, περίπου 30 αγρότες έχουν δολοφονηθεί από κτηματίες και μπράβους τους, που απολαμβάνουν ασυλία από τις τοπικές αρχές.

BRIXTON, ΑΠΡΙΛΗΣ 1981:

Η επιστροφή της εξέγερσης στην Αγγλία

Αναρχία στο Ηνωμένο Βασίλειο

Τη Δευτέρα 6 Απρίλη του 1981, η αστυνομία του Μπρίξτον εξαπέλυσε την επιχείρηση "Swamp '81" ("Βάλτος '81") "ενάντια στην εγκληματικότητα του δρόμου". Τις επόμενες ημέρες, 120 αστυνομικοί με πολιτικά περπατούσαν στους δρόμους με οδηγίες να σταματούν και να ανακρίνουν "αδιάκοπα και με ακρίβεια" οποιονδήποτε φαινόταν "ύποπτος". Σύμφωνα με ανακοίνωση της αστυνομίας, τις τέσσερις πρώτες μέρες "εξετάστηκαν πάνω από χίλια άτομα και έγιναν περισσότερες από εκατό συλλήψεις". Την Παρασκευή 10 Απρίλη, μια ομάδα από 100 μαύρους νέους περικύκλωσε ένα αστυνομικό αυτοκίνητο και απελευθέρωσαν ένα άτομο που είχε συλληφθεί νωρίτερα. Αμέσως έφθασαν εξήντα μπάτσοι με ασπίδες και σκυλιά και ξεκίνησε μια εικοσάλεπτη σύγκρουση, όπου η αστυνομία, αφού πραγματοποίησε 8 συλλήψεις, έκανε μια "τακτική" υποχώρηση.

Την επόμενη ημέρα όλη η περιοχή ήταν γεμάτη αστυνομία. Συνέβη ένα περιστατικό αντίστοιχο με αυτό της προηγούμενης ημέρας, με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά χρησιμοποιήθηκαν μολότφφ ενάντια στα περιπολικά, η αστυνομία τράπηκε σε φυγή. Αμέσως μετά πυρπολήθηκαν τρεις παμπ της περιοχής που έκαναν φυλετικές διακρίσεις. Η αστυνομία έχασε πλήρως τον έλεγχο στην περιοχή και το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να την αποκλείσει, δημιουργώντας έναν αστυνομικό κλοιό γύρω από μια έκταση τριών τετραγωνικών μιλίων. Η αστυνομία επίσης διέκοψε τη λειτουργία του μετρό και απαγόρευσε την είσοδο αυτοκινήτων στην περιοχή. Κατά τη διάρκεια της νύχτας έγιναν αλληπάλληλες επιθέσεις της αστυνομίας που απαντήθηκαν με τούβλα και μολότφφ, ενώ πυρπολήθηκαν και άλλα κτίρια και πραγματοποιήθηκαν μαζικές λεηλασίες. Η αστυνομία άρχισε να διαδίδει φήμες πως ο στρατός και οι ειδικές μονάδες της SAS ήταν έτοιμες για επέμβαση, ενώ για να αυξηθεί η εγκληματική μανία των μπάτσων διέδιδαν επίσης πως δύο αστυνομικοί είχαν καεί ζωντανόι.

Την επόμενη ημέρα στην περιοχή βρίσκονταν 4.000 μπάτσοι. Οι χίλιοι είχαν αναλάβει να διατηρούν τον εξωτερικό κλοιό, χίλιοι περιφρουρούσαν το τοπικό αστυνομικό τμήμα (το οποίο είχε νωρίτερα δεχτεί επίθεση από 250 άτομα) και δύο χιλιάδες περπατούσαν μέσα σε σχήματα για να μεταφέρονται στα σημεία των συμπλοκών. Μέχρι το τέλος του Σαββατοκύριακου είχαν πυρποληθεί ή είχαν χτυπηθεί εξηντατρία οχήματα της αστυνομίας, είχαν πάθει σημαντικές ζημιές από φωτιά είκοσι έξι κτίρια και είχαν συλληφθεί 286 άτομα, κυρίως μαύροι, ενώ πολλοί περισσότεροι είχαν προσαχθεί, ξυλοκοπηθεί και τελικά αφαιρεθεί ελεύθεροι.

Όταν "αποκαταστάθηκε η τάξη", η κυβέρνηση διέταξε τον λόρδο Σκάρμαν να πραγματοποιήσει μια έρευνα "πάνω στα γεγονότα και τα αίτιά τους" ενώ το υπουργείο εσωτερικών προχώρησε σε μια επείγουσα αναθεώρηση του εξοπλισμού της αστυνομίας για τις διαδηλώσεις (η αστυνομία στην Βρετανία είχε χρησιμοποιήσει για πρώτη φορά ασπίδες το 1977, ενώ στις ταραχές του 1981 ή-

Στις 10 Απρίλη του 1981 τα γεγονότα στο Μπρίξτον έδωσαν τέλος στο όνειρο της κοινωνικής ειρήνης και της κοινωνίας της ευημερίας στην Αγγλία. Το Μπρίξτον ήταν (και είναι) μια "υποβαθμισμένη" συνοικία του Λονδίνου, όπου η πλειοψηφία των κατοίκων είναι μαύροι. Στα προβλήματα της ανεργίας, της υποβάθμισης και της περιθωριοποίησης των μειονοτήτων, ήταν που προσπάθησαν να αποδώσουν τα αίτια της εξέγερσης οι διάφοροι αναλυτές, σε συνδυασμό φυσικά με τις αιώνιες συννομισιολογικές θεωρίες για "αναρχικό σχέδιο". Όταν όμως τρεις μήνες αργότερα οι ταραχές εξαπλώθηκαν σε όλη τη Βρετανία, νεαροί λευκοί βρεττανόι που συμμετείχαν σε αυτές απαντούσαν σε ερωτήσεις των δημοσιογράφων πως "εμείς έχουμε δουλειά, αλλά μας αρέσει η εξέγερση". Η άρνηση αυτού του κόσμου, αυθόρμητη, πρωτόγονη, χωρίς σχέδιο ή προτάσεις, αλλά με δυναμισμό, αλληλεγγύη και γιορτή, είχε επιστρέψει στην Αγγλία...

ταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιήθηκε δακρυγόνα, εκτός βέβαια από τις συμπλοκές στην Ιρλανδία). Με βάση το γεγονός ότι το Σάββατο 11 Απρίλη είχε συλληφθεί η ιταλίδα αναρχική Πατρίτσια Γκιόμπι, η αστυνομία άρχισε να κατασκευάζει τη θεωρία μιας "διεθνούς αναρχικής συνωμο-

διατύπωση αιτημάτων, την εορταστική ατμόσφαιρα του ελέγχου των δρόμων και των γειτονιών από τους κατοίκους τους. Συμμετέχουν λευκοί και μαύροι, νέοι άνεργοι και όχι τόσο νέοι εργάτες, όλοι αδελφώνονται στις συμπλοκές με την αστυνομία και στις λεηλασίες.

Από το Μπρίξτον στο POLL TAX

Μετά τις ταραχές του Απρίλη και του Ιούλη του 1981, οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς αναγκάστηκαν να τροποποιήσουν τη φρασεολογία τους, όχι όμως και την ανάλυση ή τους στόχους τους. Μέσα από τις διάφορες επιτροπές για την απελευθέρωση των συλληφθέντων που σχηματίστηκαν, προσπάθησαν να για μια ακόμα φορά "να εντάξουν" τον κόσμο στις οργανώσεις τους. Και ενώ φτιαχνόταν μια ψευτο-ενότητα ανάμεσα στις διάφορες "επαναστατικές" οργανώσεις που η κάθε μια προσπαθούσε να αποροφήσει "οργανωτικά" την εξέγερση, εμφανίστηκε μια ομάδα, η οποία χωρίς να είναι ενάντια στην οργάνωση, έδινε βαρύτητα στην δυναμική απάντηση στην καταστολή και στο ταξικό μίσος.

Θέλουμε εξέγερση, όχι δουλειά

Στις 3 με 5 Ιούλη ξέσπασαν ξανά ταραχές σε δεκάδες πόλεις της Αγγλίας, με οξύτερες αυτές στο Λίβερπουλ (όπου 150 κτίρια καταστράφηκαν από φωτιά και τραυματίστηκαν 258 αστυνομικοί) και του Λονδίνου (όπου είχαν ξεσπάσει ταχώς ταυτόχρονα σε είκοσι διαφορετικές γειτονιές). Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι ταραχές ξεκίνησαν με αφορμή κάποιο περιστατικό καταστολής. Κατά τη διάρκεια των ταραχών και σε εφόδους της αστυνομίας που επακολούθησαν, συνελήφθησαν σε όλη τη χώρα πάνω από 3.000 άτομα.

Τα χαρακτηριστικά των ταραχών φαίνονται να είναι διαφορετικά σε κάθε περιοχή, ωστόσο όλες έχουν ως κοινό γνώρισμα την επιθετικότητα ενάντια στους μπάτσους, την έλλειψη οποιασδήποτε διάθεσης για

Μετά τις ταραχές του Απρίλη και του Ιούλη του 1981, οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς αναγκάστηκαν να τροποποιήσουν τη φρασεολογία τους, όχι όμως και την ανάλυση ή τους στόχους τους. Μέσα από τις διάφορες επιτροπές για την απελευθέρωση των συλληφθέντων που σχηματίστηκαν, προσπάθησαν να για μια ακόμα φορά "να εντάξουν" τον κόσμο στις οργανώσεις τους. Και ενώ φτιαχνόταν μια ψευτο-ενότητα ανάμεσα στις διάφορες "επαναστατικές" οργανώσεις που η κάθε μια προσπαθούσε να αποροφήσει "οργανωτικά" την εξέγερση, εμφανίστηκε μια ομάδα, η οποία χωρίς να είναι ενάντια στην οργάνωση, έδινε βαρύτητα στην δυναμική απάντηση στην καταστολή και στο ταξικό μίσος.

Η εμφάνιση του "Class War" συνέπεσε με την άγρια επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, που στην Βρετανία έγινε μια δεκαετία νωρίτερα από την υπόλοιπη Ευρώπη. Το γεγονός πως το "Class War" κινήθηκε στον παλμό της εποχής, φαίνεται από τον πρωταγωνιστικό ρόλο που του έδωσαν σχεδόν οι πάντες για τα γεγονότα του Poll Tax (ρόλο που οι ίδιοι πάντοτε αρνήθηκαν). Είναι χαρακτηριστικό πως εκείνη την εποχή η εφημερίδα "Class War" έφτασε να πουλάει 15.000 φύλλα.

Αν οι συμπλοκές στο Μπρίξτον το '81 σήμαναν την πρώτη μαζική επίθεση στην αστυνομία, το Poll Tax

σήμανε την πρώτη μαζική επίθεση σε πολιτικές και οικονομικές επιλογές της κυβέρνησης, τις οποίες αναγκάστηκε να ανακαλέσει (αν και βέβαια προχώρησε στην εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων συνταγών). Όπως και στα γεγονότα του Μπρίξτον, και πάλι άρχισε να γίνεται λόγος για "αναρχική συνωμοσία". Τα θετικά και τα αρνητικά του συγκρουσιακού χαρακτήρα του "Class War" αναδεικνύονται από τα μέλη του:

"Ενώ οι εφημερίδες της αριστεράς έδιναν έμφαση στη θυματοποίηση, εμείς δίνουμε έμφαση στην αντεπίθεση", αναφέρουν τα μέλη του "Class War" στην έκδοση απολογισμού που συνόδευσε την αυτοδιάλυση της οργάνωσης το καλοκαίρι του 1997 (βλ. και σχετικό αφιέρωμα σε προηγούμενο φύλλο του ΑΛΦΑ). Από την άλλη μεριά, "ο εκθειασμός της βίας οδήγησε στο να προσελκύνονται άτομα που ενδιαφέρονταν περισσότερο για τις συμπλοκές παρά για το να αλλάξουν τον κόσμο (...). Σε πολλές περιπτώσεις, η macho στάση του Class War αποξένωσε πολλούς ανθρώπους, ιδιαίτερα γυναίκες".

Απ' τον Απρίλη του '81, στον Απρίλη του '97

Στις 12 Απρίλη του 1997, στο Λονδίνο πραγματοποιήθηκε μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων. Η πορεία για την κοινωνική δικαιοσύνη που διοργανώθηκε κύρια από τους Reclaim The Streets και τους Λιμενεργάτες του Λίβερπουλ, αλλά και από πολλές άλλες αντιεξουσιαστικές, κοινωνικές και οικολογικές ομάδες ήταν μια συγκέντρωση που συνένωσε χιλιάδες διαφορετικούς ανθρώπους και περιελάμβανε ταυτόχρονα συμπλοκές με την αστυνομία και χορό στους δρόμους. Όπως και στα γεγονότα του Μπρίξτον και στις συμπλοκές ενάντια στο Poll Tax, οι συμπλοκές με τους μπάτσους ήταν χαρακτηριστικό της "πορείας για την κοινωνική δικαιοσύνη". Όχι όμως το μόνο, ούτε το κυρίαρχο. Αυτή η πορεία ήταν η πρώτη μαζική άρνηση του διαχωρισμού, η πρώτη άρνηση της μετατροπής της κοινωνίας σε άθροισμα περιθωρίων. Μια κινητοποίηση που συνδύασε κινήματα για την επανοικειοποίηση της καθημερινής ζωής και των χώρων της πόλης, μαχητικά κινήματα εργαζομένων, ενώ επίσης είχε ανοιχτά αντιεκαλογικό χαρακτήρα, εν όψη των επικείμενων τότε εκλογών.

Φυσικά υπήρχαν και προβλήματα, με βασικότερα το "κινηματικό life-style" και την αυτοπεριθωριοποίηση πολλών από τους συμμετέχοντες. Ωστόσο, φαίνεται πως η εξέγερση στη Βρετανία ακολουθεί καινούργιους δρόμους. Θα οδηγήσουν άραγε αυτοί οι δρόμοι μακριά από το μιλιτανισμό, τον εναλλακτισμό, το σεχταρισμό και την αυτοπεριθωριοποίηση;

"Τίποτα δεν μπορεί να περιγράψει τη χαρά που αισθάνθηκα όταν το πρώτο τζιπ της αστυνομίας πήρε φωτιά. Από εκείνη τη στιγμή, η φωτιά απλώθηκε σε όλο το Μπρίξτον. Γιατί μέχρι τότε η αστυνομία είχε τον αλαζονικό αέρα του ανίκητου, σαν να μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν και να μην πάθουν τίποτα. Αλλά εκείνο το καμένο αστυνομικό τζιπ και οι μπάτσοι που υποχωρούσαν, τόνωσαν την αυτοπεποίθησή μας περισσότερο από οτιδήποτε άλλο".

RIOTS AND LOOTING SPREAD IN ENGLAND TO A DOZEN CITIES

DANGER OF ANARCHY SEEN

Violence Is Called Worst Yet
— 250 Seized in London as
Firemen Battle Blazes

"Όταν λεηλατήθηκαν τα μαγαζιά, είδα μαύρα πιτσιρικά να βοηθάνε στη λούφα μια λευκή μεσόκοπη γυναίκα. Για πρώτη φορά οι άνθρωποι είχαν την ευκαιρία να πάρουν οτιδήποτε τους είχαν αρνηθεί. Οι δημιουργημένες απ' τα μέσα επικοινωνίας ανάγκες για καταναλωτικά αγαθά ικανοποιήθηκαν μ' έναν κάπως πλάγιο τρόπο (παίρνοντας τα προϊόντα χωρίς να δουλέψεις πρώτα σα σκυλί).

"Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης δεν τέθηκαν αιτήματα για δουλειές, θέλαμε τα πάντα εκεί και τότε. Ήταν μια απόρριψη του συστήματος του οποίου τμήματα ήταν η έλλειψη στέγης και η ανεργία".

Ecole de Guerre Economique:

Πόλεμο στον οικονομικό πόλεμο!

Την Τετάρτη, 11 Μαρτίου, ακούστηκε στο πρώτο πρόγραμμα του αυστριακού ραδιοφώνου μία εκπομπή, στην οποία παρουσιάστηκε μία συγκεκριμένη σχολή στο Παρίσι. Η σχολή φέρει την πολλά υποσχόμενη ονομασία **“Σχολή οικονομικού πολέμου”** (Ecole de guerre economique) και υφίσταται εδώ και 9 μήνες (πάρομοια ινστιτούτα υπάρχουν εδώ και αρκετό καιρό μεταξύ άλλων και στη Γερμανία, καθώς οι ακριβές σχολές των ελίτ για μάντζερ πολλαπλασιάστηκαν σημαντικά τους τελευταίους μήνες, αν και δεν έχουν την ίδια ονομασία με τη γαλλική).

Σε αυτά τα “μορφωτικά ινστιτούτα” θα διδάσκεται μεταξύ άλλων τι κρύβεται πίσω από μεγάλα διεθνή συμβόλαια και πώς μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν οι επιχειρηματίες αποσκοπώντας σε μεγιστοποίηση των κερδών τους, τώς διευθύνει κάποιος μια επιχείρηση σύμφωνα με στρατιωτικές στρατηγικές, πώς ο αντίπαλος (άλλες επιχειρήσεις, άλλα κράτη) μπορούν να αποσταθεροποιηθούν, πώς μπορεί να αποσβήσει κανείς απώλειες της επιχείρησής του και να τις προκαλέσει σε άλλους σε ένα όλο και σκληρότερο ανταγωνισμό -εν συντομία πώς διεξάγεται ένας λειτουργικός οικονομικός πόλεμος. Στους φοιτητές αυτής της σχολής μπορεί να γίνει διδασκαλία από ειδικούς σε τομείς όπως οικονομία, πληροφορική, ιαπωνική πολεμική τέχνη (sic!), διεθνές δίκαιο, στρατιωτική στρατηγική κτλ. Σκοπός είναι η εκπαίδευση (βλέπε κατασκευή) ψυχρά υπολογιστικών μάντζερ, οι οποίοι έχουν κατανοήσει εδώ και καιρό ότι η “ελεύθερη αγορά” έχει πάψει προ πολλού να λειτουργεί σύμφωνα με την αρχή “Κερδίζει το καλύτερο προϊόν στην καλύτερη τιμή”.

Μόνο αυτός που μπορεί να γονατίσει τον αντίπαλό του έχει πιθανότητα να “επιβιώσει” και να έχει κέρδη σε μία κλειστή παγκόσμια αγορά, όπου δεν υπάρχει τίποτα πια να κατακτήσεις. Η σχολή αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως σχολή ελίτ και ο αριθμός των εκεί φοιτούντων ανέρχεται στους 30. **“Ζούμε σε σχετική ευδαιμονία”**. Με αυτή την πρόταση ξεκινά η εκπομπή NOVA. Τα επόμενα λεπτά της εκπομπής καλύπτονται από μία σύντομη παρουσίαση της “ecole”. Αμέσως μετά γίνεται αναφορά σε ημεδαπές και αλλοδαπές αντιδράσεις. Στην εκπομπή αναφέρεται ότι η κριτική προέρχεται κυρίως από δημοσιογράφους και διανοούμενους, ποτέ όμως από την πλευρά των επιχειρηματιών. Κάποια κριτική από την πλευρά των εργαζομένων ή των ανέργων ούτε καν αναφέρεται. Εν συνεχεία περιγράφονται οι ασκούντες κριτική ως **“άνθρωποι που νιώθουν την ανάγκη να εναντιωθούν στην εκάστοτε κυρίαρχη ιδεολογία”**, χωρίς αυτή να παρουσιάζεται αναλυτικότερα, κατηγορούνται για μία αφελή αισιόδοξία και τονίζεται ότι πίσω από αυτή την κριτική κρύβεται

μία θεωρητική, όχι όμως και πολιτική στάση. Απλουστεύουν το πρόβλημα και είναι -σύμφωνα με τα λόγια του διευθυντή της σχολής, ο οποίος αυτοχαρακτηρίζεται ως τέως ακροαριστερός- “soft”.

Ο οικονομικός πόλεμος αποτελεί όμως, τονίζεται, πραγματικότητα και, όπως γνωρίζει κάθε μεγάλος άνθρωπος, η πραγματικότητα είναι καμιά φορά σκληρή και κτηνώδης. Γι' αυτό πρέπει να προσαρμοστεί η οικονομία σε αυτές τις υπάρχουσες συνθήκες και να ποντάρει περισσότερο στη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Μερικές φορές επικρατεί και πόλεμος, εξηγεί ο διευθυντής της σχολής και ο ίδιος μπορεί θαυμάσια να χειρίζεται μία τέτοια κατάσταση. Οι Γερμανοί και οι Αυστριακοί γνωρίζουν θαυμάσια αυτές τις πρακτικές, λέει στη συνέχεια, υπερασπίζονται τα “εθνικά τους συμφέροντα” εντός της ΕΕ και το αυτό οφείλει να πράξει και η Γαλλία.

Μετά την ίδρυση της σχολής υπήρξε πολύπλευρη υποστήριξη από γερμανικής πλευράς και ο διευθυντής της βρίσκει αξιόπαινα τα άρθρα στα γερμανικά περιοδικά. Εκεί διευκρινίζονται, σύμφωνα με το διευθυντή, τα παρασκήνια και η φιλοσοφία (sic!) της σχολής, ενώ τα γαλλικά περιοδικά άσκησαν μόνο κριτική. Είναι βλέπεις κι αυτοί μαλθακοί, αφελείς αισιόδοξοι και όχι σκληροί άνδρες που μπορούν να αντιμετωπίσουν κατάματα την πραγματικότητα και θέλουν να κυριαρχήσουν.

Το 1997 οι συνθήκες ήταν ώριμες για μια σχολή οικονομικού πολέμου, σύμφωνα με τα λεγόμενα του διευθυντή. Οι Ιάπωνες, οι Γερμανοί και οι Αμερικάνοι έχουν αναπτύξει αποτελεσματικές στρατηγικές για τα οικονομικά τους συμφέροντα, οι Γάλλοι ακολουθούν ασθμαίνοντας. Στη Γερμανία επενδύουν εδώ και καιρό στην “εκπαίδευση των αποδοτικών ελίτ” σε ακριβά ιδιωτικά πανεπιστήμια. Στις ιαπωνικές σχολές για οικονομικούς μάντζερ κατατάσσονται εδώ και χρόνια στα

υποχρεωτικά μαθήματα το βιβλίο “Η Τέχνη του Πολέμου” του κινέζου στρατηγού Σουν Τσου που πέθανε πριν από περίπου 2700

«Μόνο αυτός που μπορεί να γονατίσει τον αντίπαλό του έχει πιθανότητα να “επιβιώσει” και να έχει κέρδη σε μία κλειστή παγκόσμια αγορά, όπου δεν υπάρχει τίποτα πια να κατακτήσεις. Η σχολή αντιλαμβάνεται τον εαυτό της ως σχολή ελίτ και ο αριθμός των εκεί φοιτούντων ανέρχεται στους 30».

χρόνια. Ο τίτλος βασικά τα λέει όλα για το περιεχόμενο. Αυτό το βιβλίο ανήκει στο βασικό κορμό των προσφερόμενων μαθημάτων στη γαλλική σχολή. Τονίζεται η αναπόφευκτη αναγκαιότητα οικονομικών πολέμων.

Αν θα ήθελε κανείς να εκφράσει τις κατευθυντήριες σκέψεις του διευθυντή με μορφή ρήσης, αυτή θα μπορούσε να είναι κάπως έτσι: **“Ο κόσμος οδηγείται από το κεφάλαιο, αυτό και μόνο να έχετε πάντα για πυξίδα”**. Στον τομέα των αρχών ανήκει αναμφίβολα και ένα συστατικό στοιχείο του βιογραφικού της σχολής: **“Η ψυχολογική αυτογνωσία”**. Οι σπουδαστές των οικονομικών οφείλουν να γνωρίζουν τον εαυτό τους, οδηγούμενοι από μία φράση από την “Τέχνη του Πολέμου”: **“Όποιος γνωρίζει τον εαυτό του και τον εχθρό, κερδίζει κάθε μάχη”**.

Αυτή η “αυτογνωσία” μας φέρνει φυσικά στο μυαλό τους “softies” της δεκαετίας του '70, από τους οποίους διαφοροποιείται σθεναρά ο κύριος -πρώην αριστερός- διευθυντής. Μετά τα σεμινάρια αυτογνωσίας ξεκινά η κυρίως εκπαίδευση, να γνωρίσεις τον εχθρό, εκεί που πλέον οι φοιτητές των οικονομικών διδάσκονται από στρατιωτικούς και πολεμοχαρείς στρατηγούς.

Κατά την περαιτέρω εξέλιξη της εκπομπής, ο διευθυντής εκφράζει τα παράπονά του για την “ελλιπή συναίσθηση της πραγματικότητας”, η οποία μαστίζει αυτούς που δε βλέπουν τις θετικές πλευ-

ρές του πολέμου. Ο πόλεμος είναι δηλαδή καλός όταν μπορεί να αποφευχθεί, μας λέει ο καλός κύριος. Μία προετοιμασία για τον πόλεμο υποστηρίζει την ειρήνη.

Μήπως δεν το είχαμε και νωρίτερα αυτό και μάλιστα συχνότερα;

Ποια ήταν άραγε η δικαιολόγηση της κούρσας των ατομικών εξοπλισμών, η οποία από την αρχή υπήρξε και εξακολουθεί να είναι μία, με ήπιες εκφράσεις, σοβαρή απειλή για κάθε είδος ζωής; Παίζει έτσι ένα παλιό βιολί, το οποίο ανέκαθεν έβγαζε τους ίδιους κοφτούς και φάλτσους ήχους και στη σχολή αυτή βρίσκει τους ομοίους του. **“Το NATO εξοπλίζει για την ειρήνη”**, “η κατα-

σκευή βομβών εξασφαλίζει το ψωμί”, “τα όπλα σώζουν ζωές” ή και πιο απειλητικά, όπως “πρέπει να κάνουμε τους άνεργους να δουλέψουν”, πράγμα που θα μπορούσε θαυμάσια να εκλάβει κανείς, ενόψει της πολυαναφερθείσας “σκληρότητας” της οικονομικής πραγματικότητας ως έκκληση για καταναγκαστικά έργα. Αν προσέξει κανείς ότι το υψηλό κόστος μισθών ή η αύξηση του αριθμού των υπαλλήλων δεν είναι ό,τι ακριβώς θα επιθυμούσε περισσότερο στον κόσμο μια πολεμικά κατευθυνόμενη εταιρεία, τότε η δήλωση του διευθυντή δεν υπόσχεται τίποτε περισσότερο από μία ακόμη πιο εξευτελιστική για το ανθρώπινο είδος εξουθενωτική εργασία υπό χειρότερες συνθήκες. Αλλά καθώς η πραγματικότητα είναι, και πρέπει άλλωστε να είναι, “σκληρή” και “κτηνώδης”, την πληρώνουν όλοι αυτοί που έχουν να εκφράσουν μία μομφή στις μελλοντικές αυτές προοπτικές λόγω “ελλιπούς συναίσθησης της πραγματικότητας”. Το καπιταλιστικό σύστημα γίνεται έτσι αντιληπτό ως μοναδική ρεαλιστική δυνατότητα για κάθε κοινωνία.

Αυτή η κοσμοθεωρία πρέπει να βρει αντίσταση. Δεν μπορεί να φθάσουμε στο σημείο που σχολές τέτοιου ή παρόμοιου είδους να γίνονται αποδεκτές ως κοινωνική αναγκαιότητα.

Πόλεμο στον οικονομικό πόλεμο!

Πηγή: ενημερωτικό δελτίο της RBH, Βιέννη, 23 Μάρτη 1998

Μετάφραση: Χ. Λ.

Ecole de Guerre Economique:

δωρεάν συμβουλές!!!δωρεάν συμβουλές!!!δωρεάν

Αρχή #1: Η τέχνη του πολέμου έχει ζωτική σημασία για την πολιτεία.
Αρχή #2: Όλος ο πόλεμος στηρίζεται στην εξαπάτηση.

- Για να σκοτώσουν τον εχθρό οι άνδρες μας, πρέπει να εξάψουμε την οργή τους (για την Ελλάδα ρε γαμώτο).
- Να τους καλλιεργήσουμε την πίστη ότι είναι δυνατό να αποκομίσουν ωφέλη νικώντας τον εχθρό, ότι θα έχουν την ανταμοιβή τους (για τα στελέχη, τους γλύφτες, κλπ).
- Οι δικές μας σημαίες πρέπει να αντικαταστήσουν εκείνες του εχθρού (...) αυτό λέγεται χρησιμοποίηση του κατακτημένου εχθρού για αύξηση της ιδίας της δύναμής σας (για τους πρώην “αριστερούς”, “επαναστάτες” κλπ).
- Ας γίνει γνωστό ότι ο ηγέτης των στρατευμάτων είναι ο κριτής της μοίρας του λαού (η οικονομία βασιλεύει).
- Επιδέξιος στην επίθεση είναι εκείνος ο στρατηγός του οποίου ο αντίπαλος δεν ξέρει τί να υπερασπιστεί και επιδέξιος στην άμυνα είναι εκείνος του οποίου ο αντίπαλος δεν γνωρίζει σε τι να επιτεθεί (οι υποτελείς είναι παντού διαχωρισμένοι, η οικονομία είναι παντού και πουθενά).
- Ω! θεία τέχνη της πανουργίας και της μυστικότητας! Με σένα μαθαίνουμε να είμαστε αόρατοι, με σένα να μην ακουγόμαστε (να μη μας ακούνε) και έτσι μπορούμε να παίρνουμε την τύχη του εχθρού στα χέρια μας (Media, υψώστε τα σκοτάδια!).

Is There Life After a Job?

(αποσπάσματα από την τέχνη του πολέμου του Sun Zu)